

resurse

spirituale

Nr. 30 - 2014

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

BISERICĂ MICĂ, IMPACT MARE

**Biserica mică privind în afară:
De la supraviețuire la misiune**
Eric Swanson | 3

**Seria „Trăirea în Împărăție”
Partea a 2-a: Atributele Tatălui veșnic**
H. Maurice Lednický | 6

**O cultură a posibilului:
Cum să conduci folosindu-ți abilitățile, nu slăbiciunile**
Michael Clarensau | 11

**Seria „Penticostalul complet”
Partea a 2-a: Semnificații de la Muntele Sinai**
Mark Wootton | 16

Păstorirea sănătoasă din punct de vedere emoțional
Pete Scazzero | 20

**Seria Coasta lui Adam
Partea 1: Cum poate soția unui pastor
să îndeplinească rolul încredințat ei de Domnul**
Marcia Lednický | 25

**Facerea de corturi în secolul 21:
Cum să transformi provocările dublei vocații în oportunități**
Tim Leathers | 28

Schiță de predică: Ceremonia de mulțumire de la Ghilgal
Terry L. Terrell | 34

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef:	Warren Flattery
Traducător:	Elisabeta Chiriță
Editor:	Luca Crețan
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

BISERICA MICĂ

PRIVIND

ÎN AFARĂ:

De la supraviețuire la misiune

de Eric Swanson

Poate că
nu veți fi
niciodată cea
mai tare biserică
din oraș,
dar puteți fi
cea mai tare
biserică pentru
oraș.
Iată cum.

Când doi pastori se întâlnesc, în primele două minute, inevitabil, unul dintre ei întreabă, „Ce conduci tu acolo?” sau „Câți oameni ai la serviciul de duminică?” Băraților le place să știe cum se compară în raport cu colegii lor. Dar dacă această conversație s-ar schimba? Întreabă altfel, „Spune-mi ce impact are biserica voastră în comunitatea locală?” Începem astfel să măsurăm nu mărimea bisericii ci mărimea amprente sale în comunitate. Iar biserica cea mai mică, raportată la dimensiunea ei, poate avea cel mai mare impact.

O ALTĂ PERSPECTIVĂ

Bisericile ce țintesc înspre exterior au o altă tabelă de scor. Definiția pe care o folosesc eu pentru o biserică ce țintește spre exterior este biserica ce își măsoară eficiența nu în funcție de numărul participanților la programul de duminică dimineața ci prin prisma transformării pe care ea o aduce în comunitate. A fi o biserică concentrată pe exterior nu înseamnă să fii cea mai bună biserică *din* localitate ci cea mai bună *pentru* localitate.

Cum poate o biserică mică să aibă un impact mare? În acest articol eu subliniez avantajele dimensiunii mici, expun câteva construcții teologice utile, propun modalități de start și vă prezint biserici mici care crează o amprentă mare.

AVANTAJUL CELUI MIC

Joacă în forță. Tu ești ceea ce bisericile mari se luptă să devină. Mic este noua definiție pentru mare. Citește aproape orice carte sau articol despre bisericile uriașe și vezi ce încearcă ele să facă. Ele încearcă să devină mai mici. Prin grupuri mici, locații multiple, folosirea inteligentă a spațiilor comune și construirea de capele mici în campus, ele intuiesc că oamenii au nevoie să fie parte dintr-o comunitate unde oamenii se știu pe nume, își cunosc și copiii pe nume și unde dacă nu mai participă li se simte lipsa. Ele ar vrea să aibă o prezență săptămânală de 58 la sută, cum au bisericile mici, în contrast cu actualul procent de 28 la sută care vin săptămânal la biserică în cele mari, de peste 2500 de membri. Ele s-ar bucura să aibă o închinare cu toate generațiile, așa cum aveți voi. Ele râvnesc să aibă procentul vostru de voluntari și de lideri laici și ce reușiți voi să faceți cu un număr atât de mic. Ele simt că un om care este numit pastor ar trebui cu adevărat să păstorească și să îngrijească oamenii, nu doar să fie un CEO al unei organizații. În multe feluri, acele biserici ar vrea să fie ca voi.

TEOLOGIE ÎNDREPTATĂ SPRE EXTERIOR

Lucrările lui Dumnezeu încep atunci când oamenii citesc Scriptura cu alți ochi. Am văzut până acum câteva construcții teologice care au pornit și au prins aripi în jurul unor slujiri îndreptate înspre exterior.

1. Slujirea este o parte din planul cel mare al lui Dumnezeu pentru fiecare urmaș al lui Isus Cristos. Cei mai mulți dintre noi pot să citeze Efeseni 2:8,9 unde aflăm că mântuirea este: „prin har... prin credință... darul lui Dumnezeu... nu prin fapte.” Când noi venim la Dumnezeu prin credință, această umple golul de dimensiunea și forma

lui Dumnezeu pe care îl aveam în inimă. Versetele 8 și 9 ne spun cum suntem mântuiți. Dar Efeseni 2:10 ne spune de ce: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus *pentru faptele bune* pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele. Faptul că El a pregătit dinainte faptele pe care le

avem de făcut ne semnalizează prezența unui al doilea gol din viețile credincioșilor — un gol care are forma scopului. Deci, o parte critică din ucenicia noastră este să aflăm prin experiență unde se intersectează pasiunea noastră și scopul lui Dumnezeu, unde noi simțim că suntem plăcuți Domnului sau unde noi ne simțim plini de viață.

2. Noi învățăm prin predicare, timp devoțional și studiu biblic, dar nu creștem cu adevărat (dincolo de un anume punct) până nu începem să slujim altora. În ultimii ani, Diana Garland și colegile ei de la Baylor University au cercetat relația dintre credință și slujire. Ele au studiat 7,300 de oameni din 35 de adunări și au descoperit că cei implicați în slujirea pentru comunitatea lor „raportau că se roagă, vin la serviciile de închinare și dau financiar semnificativ mai mult decât cei neimplicați în slujire. ...Copiii și adolescenții — la fel ca și adulții — cresc în credință fiind implicați în slujire. De fapt, slujirea este mai puternică decât școala duminicală, studiul biblic sau participarea la închinare pentru dezvoltarea credinței la adolescenți.”¹ Ați înțeles asta? Dacă vrem ca adunările noastre să crească ucenici, trebuie să-I angajăm în slujire.

Fiul și nora mea au slujit în China în ultimii 8 ani. Mulți studenți chinezi vin la credință. Fiul meu mi-a spus, „În fiecare săptămână după ce ne adunăm, înainte de aface studiu biblic, noi mergem și slujim celor săraci sau emigranților din oraș timp de cca o jumătate de oră.” Când l-am întrebat de ce, el a zis, „Îți amintești cum a încheiat Isus pilda samariteanului? ‘Du-te și fă și tu la fel’ nu ‘Du-te și gândește la fel.’ Eu nu pot spune dacă ei devin ca Isus dacă ascult răspunsurile pe acre le dau la studiul biblic, dar pot spune dacă devin mai asemănători cu Isus când ei se dăruiesc celor care nu le pot da nimic în schimb”.

3. Lucrarea de dincolo de zidurile bisericii este ceva ce oamenii tăi, ca urmași ai lui Cristos, chiar doresc să facă. Atunci când eu predic sau îi învăț pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu, îi întreb adesea: „Câți dintre voi doriți să schimbați lumea? Ridicați mâna”. Că e vorba de o biserică mare sau mică, o biserică relativ nouă sau una mai veche, inevitabil, aproape orice mână se ridică. Toți vor să aibă o contribuție. Nimeni nu vrea să simtă că și-a trăit viața în zadar.

Într-adevăr, Dumnezeu a sădit veșnicia în inimile noastre. Ar putea fi biserica voastră acel loc unde credincioșilor li se oferă cu regularitate oportunitatea de a schimba lumea, astfel încât ceva în lume să se schimbe?

Ne întoarcem, din nou, la acel studiu efectuat de echipa de la Baylor University. În 2007, aceștia au intervievat 50 de congregații pentru a identifica nu mai mult de trei domenii de slujire (din cele 52 de opțiuni), prin care „ați dori ca biserica dumneavoastră să ajute familia dumneavoastră și alte familii.” Garland sintetizează concluziile la care s-a ajuns: „Aproape fără nicio excepție, în cele peste 50 de congregații pe care le-am intervievat... îndrumarea în slujirea oamenilor este nevoia cea mai frecvent exprimată în fiecare congregație. ... Fiecare gen de familie a cerut îndrumări pentru a sluji altora. Adulții care n-au fost niciodată căsătoriți au menționat această nevoie mai des decât lucruri precum curțarea, pregătirea pentru căsătorie sau sexualitatea în viața de celibatar. Persoanele divorțate au enumerat-o mai des decât împăcarea și iertarea. Persoanele văduve au menționat-o mai des decât ajutorul oferit lor în depășirea suferinței și a pierderii celor dragi. Familiile afectate de un stres major — financiar, relațional sau boală — doresc și ele îndrumări în slujirea altora”.²

Majoritatea bisericilor își stabilesc scopuri pentru fiecare an. Ce-ar fi dacă ați lansa provocarea la sfârșitul anului ca fiecare să aibă o mărturie despre modul în care el sau ea a schimbat lumea? Noi trebuie să definim „schimbarea lumii” ca însemnând: a conduce pe cineva la Hristos, a învăța un copil de clasa a treia să citească, a ajuta o mamă singură.

TRANSFORMAREA PUNCTELOR SLABE ÎN PUNCTE TARI

Începeți să conștientizați puterea lucrurilor mici! O pietricică bine ochită a doborât la pământ un uriaș.

Cele mai mici semințe dau naștere la un copac puternic, un pic de drojdie face să dospească aluatul. ADN-ul lui Isus se găsește în fiecare urmaș al lui Hristos, nu într-o clădire de biserică. Cea mai mică acțiune misionară înseamnă împlinirea de către un urmaș al lui Isus a nevoilor altuia cu resursele pe care Dumnezeu i le-a dat. Orice slujire, oricât de mică, este însemnată. Cât de neînsemnată este o cană cu apă rece? Cât de neînsemnată este o porție de pâine și pește? Cât de mic este un bob de muștar? O parte din slujba păstorului este să contribuie la echiparea fiecărui sfânt (fie că e vorba de 30 de sfinți sau de 3.000 de sfinți) pentru lucrări de slujire (Efeseni 4:11,12). Maica Teresa ne-a amintit că „nu există fapte mărețe, ci doar fapte mici, făcute cu o dragoste mare.”

În iunie 2012, am participat la o conferință pastorală organizată în campusul Universității Hampton din statul Virginia (S.U.A.). În fiecare an, de-a lungul a 98 de ani, mii de pastori s-au adunat timp de o săptămână pentru această întâlnire și celebrare. Dr. David E. Goatly, director

executiv la *Lott Carey International*, a lansat câteva întrebări provocatoare: „Ce-ar fi dacă le-ați spune membrilor adunărilor dumneavoastră: ‘Nu vă mai întoarceți la biserică până când nu binecuvântați pe cineva?’ N-are niciun sens să-i binecuvântăm

pe oameni doar de dragul de a-i binecuvânta. Noi îi binecuvântăm pe oameni ca și ei să-i poată binecuvânta pe alții.” Apoi, el i-a îndemnat: „Ce-ar fi dacă ați avea o sută de oameni în biserică dumneavoastră și ce-ar fi dacă fiecare ar merge să-i binecuvânteze pe oameni în timpul săptămânii înainte

de a se întoarce la biserică în duminica următoare? Ce s-ar întâmpla în comunitatea și în biserică dumneavoastră dacă acest lucru ar fi de așteptat din partea membrilor bisericii?” Ce-ar fi dacă cei 35 sau 50 sau 200 de oameni din biserică voastră ar face la fel? O sută de oameni care fac o faptă din dragoste pentru Dumnezeu doar o dată pe săptămână timp de un an ar rezulta 5.200 de asemenea fapte. Faptele mici făcute cu o dragoste mare schimbă totul.

CÂTEVA LUCRURI UȘOR DE APLICAT

Începeți prin a urma îndemnul lui Dumnezeu. În Iacov 1:27 ni se spune: „Să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor”. Pentru un model ușor de pus în aplicare, vizitați site-ul organizației *New Commandment Men's Ministries* (www.newcommandment.org). Ideea de acolo este simplă. Fiecare biserică și fiecare comunitate are văduve, mame singure și oameni chinuți de necazuri — inclusiv persoane care au soți plecați la datorie undeva în lume. Biserica îi identifică pe oamenii în nevoie și formează echipe de 3-4 bărbați la fiecare persoană. Într-o dimineață de sâmbătă în fiecare lună, bărbații întocmesc o listă cu treburi gospodărești sau mici reparații pe care majoritatea dintre noi le facem în propriile noastre cămine — repararea robinetelor care curg, mici porțiuni de vopsit prin casă, înlocuirea becurilor arse, etc. După câteva ore, bărbații se adună și se roagă cu și pentru persoana de care au grijă. Peste 600 de biserici, inclusiv biserică mea, au adoptat acest model. Dacă aveți trei bărbați și o persoană cu nevoi în comunitatea voastră, și voi puteți face această lucrare!

Copiii și școlile. Știați că a învăța să citești în clasa a treia până la sfârșitul clasei respective este componenta cea mai determinantă a viitorului unui copil? Un administrator mi-a spus odată: „Până în clasa a treia copiii *învăță să citească*; după clasa a treia ei *citesc ca să învețe*”. Neînvățarea cititului în clasa a treia este asociată cu rata de abandon a școlii, cu graviditatea în rândul adolescentelor, cu consumul de droguri, cu sărăcia

și cu detenția juvenilă. Optzeci și cinci la sută dintre deținuții minori din S.U.A. sunt de fapt analfabeți. Investind doar o oră pe săptămână în școala elementară cea mai apropiată de casa ta ai putea produce o mare schimbare. Multe biserici lucrează prin intermediul organizației *Kids Hope USA* (www.kidshopeusa.org). Simpla prezență a unui adult căruia îi pasă de soarta copiilor îmbunătățește rezultatele școlare ale elevilor.

Ce să mai spunem despre profesori? Cu bugete destul de mici alocate școlilor, profesorii cumpără uneori din propriile lor salarii rechizite și materiale didactice pentru elevii lor. Ce-ar putea face oamenii din biserică voastră ca să-i binecuvânteze pe profesorii din comunitatea în care trăiți? Mulți oameni, fiecare dându-și chiar și numai puțin, ar putea îmbunătăți radical situația.

CONEXIUNEA EVANGHELISTICĂ

Dragostea necondiționată, exprimată prin slujire, va stârni, inevitabil, conversații despre Isus, deoarece oamenii vor să afle întotdeauna „Cine ești?” și „De ce faci ceea ce faci?” Faptele bune creează bunăvoință, iar bunăvoința creează oportunitatea de a împărtăși vestea cea bună.

Pretutindeni în lume, oamenii gândesc diferit despre cum ar putea și cum ar trebui să fie biserică. Ei cred că, dacă o biserică nu-i slujește decât pe membrii săi, aceasta nu este cu adevărat biserică pentru care Isus Și-a dat viața. Dacă gândești și tu așa, atunci ai competența de a-ți conduce biserică de la menținerea pe linia de plutire la misiune. Poate nu veți ajunge niciodată cea mai bună biserică din comunitate, dar puteți deveni cea mai bună biserică pentru comunitate.

Eric Swanson este specialist în misiune. El lucrează cu *Leadership Network* (leadnet.org) și este co-autor al cărții *The Externally Focused Church, The Externally Focused Life, The Externally Focused Quest: Becoming the Best Church FOR the Community, and To Transform a City: Whole Church, Whole Gospel, Whole City.* www.ericjswanson.com

NOTE:

1. Diana R. Garland, *Family Ministry: A Comprehensive Guide* (Downers Grove, Illinois: Intervarsity Press, 2012), 641
2. Ibid, 639.

ATRIBUTELE TATĂLUI VEȘNIC

de H. Maurice Lednicky

În ediția precedentă, a fost prezentat fundamentul pentru înțelegerea biblică a **Vieții Împărăției**. Există doar două împărății spirituale—Împărăția luminii și Împărăția întunericului. Lumina vine de la Atotputernic; întunericul vine de la cel rău, Satan. Dar Dumnezeu și Satan nu sunt adversari situați pe poziție de egalitate. Satan (Lucifer, un înger de rang înalt) a fost o făptură creată care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a crezut că poate să se înalțe deasupra Creatorului său. Confruntarea dintre ei continuă și astăzi pe acest pământ. Astfel că omul trebuie să aleagă în ce împărăție dorește să trăiască. În Hristos, noi găsim Lumina și Viața. Doar El ne poate strămuta din întuneric la lumină. Haideți acum să-L cunoaștem pe Tatăl nostru ceresc!

PARTEA A 2-A

Cu greu putem găsi cuvinte care să-L definească sau să-L descrie adecvat pe Dumnezeu Tatăl. Iar motivul este unul cât se poate de simplu. Nu există cuvinte în vocabularul nostru limitat care să descrie un Dumnezeu infinit. Omul Îl cunoaște pe Dumnezeu doar într-o măsură limitată, mai ales după răzvrătirea lui Adam și a Evei în Grădina Edenului. Satan a distorsionat adevărul atunci când i-a zis Evei că „Dumnezeu știe că vi se vor deschide ochii de îndată ce veți mânca din pomul acela, iar voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând atât binele cât și răul” (Genesa 3:5, NLT). „Creația” nu se va ridica niciodată la aceeași poziție de egalitate cu „Creatorul”. Astfel că, străduindu-ne din răspuțeri și cu inimi supuse, iluminați de Duhul Sfânt, cercetăm cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu în căutarea revelațiilor care să ne dezvăluie caracterul Său și natura Lui veșnică. Iar noi vom înțelege că El este chiar mai glorios și mai mareț—Dumnezeu nu poate fi mai mareț decât a fost, este și va fi pentru totdeauna. Când David a cântat „*Înălțați pe Domnul, împreună cu mine, să laudăm cu toții Numele Lui*” (Psalmul 34:3), sau când Maria a spus „*Sufletul meu mărește pe Domnul...*” (Luca 1:46), cei doi au simțit nevoia de a-L preamări pe Dumnezeu pentru că El li Se descoperise personal.

INFINITATE

Potrivit cunoștinței omenești, infinitatea înseamnă, pur și simplu, a nu avea limite sau granițe „cunoscute”. Pe măsură ce cerul este studiat cu telescoape din ce în ce mai puternice, omul continuă să descopere tot mai multe universuri—multe chiar mai vaste decât acela în care trăim noi. Există acum dovezi științifice despre un milion sau chiar mai multe asemenea universuri. Prin urmare, s-a ajuns rapid la concluzia că numărul foarte mare de universuri nu cunoaște limite. Totuși, unicitatea lui Dumnezeu constă în faptul că nu există limite exterioare ce pot fi impuse existenței Lui. *Dumnezeu nu este suma a tot ceea ce există; mai degrabă, El transcende tot ce există.* De exemplu, Dumnezeu nu Se găsește în natură, căci El este Creatorul tuturor lucrurilor, fiind, astfel, mai presus

de propria Lui creație. Acest fapt doar întărește adevărul biblic că Dumnezeu nu poate fi înțeles prin inteligența finită a omului decăzut.

„*«Gândurile Mele nu sunt deloc gândurile voastre», zice Domnul. «Iar căile Mele sunt cu mult peste ce v-ați putea imagina voi. Căci pe cât de sus sunt cerurile față de pământ, tot așa și căile Mele sunt mai presus decât căile voastre și gândurile Mele mai presus de gândurile voastre»*” (Isaia 55:8, 9, NLT).

„*O, cât de mărețe sunt bogățiile și înțelepciunea și știința lui Dumnezeu! Și cât de neputincioși suntem noi să înțelegem judecățile și căile Lui!*” (Romani 11:33, NLT)

1. Existența în Sine

În modul progresiv în care El i S-a descoperit lui Israel, Domnul i-a declarat lui Moise: „*EU SUNT CEL CE SUNT*” (Exodul 3:14). Apoi, pentru a-și întări promisiunile solemne față de Moise atunci când Faraonul avea să refuze cererea lui Moise de a-i lăsa pe israeliți să plece din Egipt, Domnul i-a zis: „*Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu Cel Atotputernic (El Shaddai—Cel Atotsuficient), dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca «Domnul» (YAHWEH)*” (Exodul 6:2, 3) (adăugirile aparțin autorului). Isus a declarat: „*Mai înainte ca să se nască Avraam, SUNT EU*” (Ioan 8:58).

Dumnezeu este într-un totuș desăvârșit în El Însuși. Chiar natura lui Dumnezeu este „a fi”. Acest lucru ne ajută extrem de mult în studierea împărăției spirituale. Dacă este vreun alt dumnezeu care a existat înainte de Adevăratul Dumnezeu, sau dacă există un alt dumnezeu care ar putea fi declarat ca fiindu-i egal, atunci întreaga autoritate a sistemului nostru de credințe se va spulbera. Dar El n-are nici început, nici sfârșit. El a fost dintotdeauna—și va rămâne pentru totdeauna. Slăvit să fie Dumnezeul nostru!

2. Imuabil

O definiție simplă a imuabilului ar fi aceea de „neschimbător”, având, în plus, puterea de a fi complet

incapabil de schimbare. Putem atribui această caracteristică unor ființe umane care sunt ferm determinate în opiniile lor; totuși, în realitate, aceasta Îl poate descrie doar pe Cel Atotputernic.

În volumul său de teologia sistematică, A. H. Strong ajunge la următoarea concluzie cu privire la imutabilitatea lui Dumnezeu: „*Prin aceasta înțelegem că natura, atributele și voia lui Dumnezeu nu pot fi afectate de niciun fel de schimbare. Rațiunea ne învață că nu este posibilă vreo schimbare în Dumnezeu, fie că e vorba de creștere sau descreștere, progres sau regres, decădere sau evoluare. Orice schimbare trebuie să fie spre mai bine sau spre mai rău. Dar Dumnezeu este perfecțiunea absolută și nicio schimbare spre mai bine nu este posibilă. Iar schimbarea spre mai rău ar fi la fel de incompatibilă cu perfecțiunea. Nu există nicio cauză pentru schimbare, fie în afara lui Dumnezeu, fie în Dumnezeu însuși*”.

Unii pot susține că există dovezi că Dumnezeu Și-a schimbat hotărârea, ca în cazul cetății Ninive când oamenii s-au pocăit (Iona 3:10). Totuși, caracterul lui Dumnezeu nu s-a schimbat în vreun fel, căci El Își manifestă dreptatea și îndurarea față de toți oamenii, fără nicio deosebire. Prin urmare, omul a fost acela care s-a schimbat (s-a pocăit), bucurându-se, astfel, de mila lui Dumnezeu. Deseori, există „condiții” asociate promisiunilor lui Dumnezeu. Dacă tu vei dori, și Dumnezeu va dori.

Cel din urmă profet al Vechiului Testament, Maleahi, a așternut pe hârtie cuvintele Domnului Însuși: „*Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb...*” (Maleahi 3:6). Autorul cărții Evrei declară că „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci*” (Evrei 13:8). Ioan, autorul Apocalipsei, este inspirat să folosească prima și ultima literă a alfabetului grecesc—alfa și omega—de patru ori în cartea sa. Ascultați declarația lui categorică: „*«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, «Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.»*” (Apocalipsa 1:8).

3. Unitate

Cuvântul lui Dumnezeu arată cât se poate de clar că există doar UN SINGUR Dumnezeu adevărat.

„*Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn [singurul Domn]”* (Deuteronomul 6:4).

„*Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: «Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu»*” (Isaia 44:6).

„*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu [pe pământ]”* (Ioan 17:3).

„*A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin*” (1 Timotei 1:17).

Unitatea lui Dumnezeu nu este în niciun fel contradictorie doctrinei **TRINITĂȚII** (cuvântul nu apare în Scriptură), care este cel mai clar revelată în Noul Testament, când Fiul și Duhul Sfânt vin pe acest pământ pentru slujiri speciale, specifice. Hristos a venit să plătească pedeapsa pentru păcatul omului; Duhul Sfânt a fost dat pentru a-i atrage pe oameni la Hristos și pentru a locui în credincioși. Acest adevăr

recunoaște distincții personale în natura divină, dar susține și că natura divină este veșnic una.

Orice limitare la această unitate desăvârșită este autoimpusă pentru scopurile lui Dumnezeu. De exemplu, Hristos a părăsit cerul și S-a dezbrăcat de slava Lui, luând chip de om. Cu alte cuvinte, El S-a limitat la un trup omenesc pentru scurtă vreme (aproximativ 33 de ani) și a trăit aici pe pământ (Filipeni 2:5–11).

LEGAT DE ÎNTREAGA CREAȚIE

Atributele „omni” ale lui Dumnezeu indică simplu, dar totuși precis și profund, că Dumnezeul veșnic este **PREZENT PRETUTINDENI, ATOTCUNOSCĂTOR ȘI ÎNȚELEPT** și că El are **PUTERE ABSOLUTĂ**. Deși venerația noastră față de Dumnezeu este mai mare ca oricând, noi trebuie să fim extrem de prudenți să nu atribuim înțelesuri care nu sunt intenționate în Sfânta Scriptură. De exemplu, în încercarea de a susține omniprezența Lui, a declara că El se găsește „în” copacii din pădure—și că, prin urmare, copacii trebuie venerați—înseamnă să reducem singularitatea lui Dumnezeu la o concepție panteistă a naturii (toate manifestările materiale ale lui Dumnezeu trebuieenerate). Ca și Creator al tuturor lucrurilor, Dumnezeu nu este „în” natură sau „egal” acesteia; El transcende (este mai mareț decât) tot ceea ce a creat El. Sau, există o tendință de a prezenta în contrast „cunoștința și înțelepciunea” lui Dumnezeu cu „puterea” lui Dumnezeu. Una n-o depășește pe cealaltă. Acestea sunt atribute egale ale lui Dumnezeu. Înțelepciunea Lui suverană nu umbrește puterea Lui suverană, și nici viceversa.

1. Omniprezența

Scripturile, în special Psalmii, Îl descriu pe Dumnezeu ca locuind sus în cer, înălțat deasupra întregului pământ. „*Cine se poate compara cu Domnul, Dumnezeul nostru, care stă pe tron sus în cer? El Își pleacă privirea să vadă ce se face în ceruri și pe pământ*” (Psalmul 113:5, 6, NLT). Un asemenea limbaj poetic nu se referă la un Dumnezeu indiferent, impersonal, atât de distant cu oamenii cu care n-are niciun fel de relație. Mai degrabă, aceasta este o expresie reverențioasă a extraordinarei măreții a lui Dumnezeu. Același lucru îl putem spune și despre rugăciunea împăratului Solomon în momentul dedicării grandiosului Templu, ce tocmai fusese terminat. „*Doamne, Dumnezeul lui Israel! Nu este Dumnezeu ca Tine, nici sus în ceruri, nici jos pe pământ... Dar va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin templul acesta pe care Ți l-am zidit eu!*” (1 Împărați 8:23, 27, NLT).

Splendidul Psalm 139 al lui David oferă o descriere impresionantă atât a omniprezenței, cât și a omniscienței lui Dumnezeu. Citiți cuvintele inspirate din versetele 7–10: „*Unde mă voi duce departe de Duhul Tău? Unde voi putea fugi departe de prezența Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în adâncurile pământului, iată-Te și acolo. Dacă mă voi înălța pe aripile zorilor, dacă mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca*” (NIV).

Acest adevăr ne învață că Dumnezeu este totdeauna lângă copiii Lui—în orice loc și în orice împrejurare ne aflăm.

„Căci ochii Domnului privesc peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este neprihănită față de El” (2 Cronici 16:9, ESV).

2. Omnisciența

Aceasta este combinația incomparabilă a **CUNOAȘTERII** și a **ÎNȚELEPCIUNII** infinite, care inspiră siguranță și încredere în aceia ce-L cunosc pe Dumnezeu. În lumea seculară, cunoașterea înseamnă acumulare de informații; înțelepciunea reprezintă aplicarea corespunzătoare a acelor informații. Totuși, cunoașterea Celui suveran nu se dobândește prin procesul rațiunii finite. Acest lucru este dificil—nu, este chiar imposibil—ca noi să-l înțelegem, deoarece cunoașterea umană este dobândită prin simțuri. Chiar și atunci, cunoașterea omului este un șir neîntrerupt, într-o continuă schimbare produsă de acumularea de noi informații. Omul începe cu dovezile empirice dobândite prin experiența istorică și caută să progreseze pentru a defini înțelepciunea veșnică a lui Dumnezeu. Omul nu va atinge niciodată cunoașterea sau înțelepciunea infinită; și, astfel, încercările lui de a face acest lucru sunt complet zadarnice.

Am să adresez acum o întrebare ce apare, aproape întotdeauna, în centrul atenției atunci când este luată în discuție cunoașterea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu cunoaște toate lucrurile, este El atunci răspunzător de păcatul originar?” Răspunsul este un NU răspicat! Într-adevăr, Dumnezeu cunoaște totul mai dinainte. El a știut că Lucifer (Satan) se va răzvrăti. A știut și că Adam și Eva nu-L vor asculta în Grădina Edenului. Dar, din cauză că întregii Sale creații morale i se oferise puterea de a alege, El nu i-a forțat să comită aceste păcate. Așa cum vom discuta mai târziu, Dumnezeu n-a creat niște robi, forțați să asculte de poruncile Lui. În marea Lui dragoste și în dorința de părtășie, El a creat ființe care să aleagă, de bună voie, să-L slujească și să I se închine. Atât de deplină a fost precunoașterea divină încât planul pentru răscumpărarea omului fusese deja rânduit chiar înainte de întemeierea lumii.

„Ci [voi ați fost răscumpărați] cu sângele scump al lui Hristos (Mesia), ca un miel [de sacrificiu], fără cusur și fără pată. Este adevărat că El a fost ales și rânduit (predestinat și cunoscut) mai dinainte de întemeierea lumii...” (1 Petru 1:19, 20, Amp.) (sublinierile aparțin autorului).

Sunt fascinat de expresia lui Solomon: „Prin înțelepciune a întemeiat Domnul pământul, și prin pricepere a întărit El cerurile” (Proverbe 3:19). De ce n-a spus el, „prin puterea Lui”? Citind descrierea Creației în cartea Genezei, este destul de clar că Dumnezeu „a vorbit” pur și simplu, iar acest pământ și ecosistemul său complex au luat ființă. Așa că nu există nicio îndoială în privința puterii Lui. Totuși, întreaga Creație n-a fost doar o manifestare de putere brută. Fiecare detaliu a fost luat în considerare într-un mod impresionant—de la peștii ce mișună în ape la copacii plini de roade. V-ați gândit vreodată la corpul omenesc cu o singură inimă pompând sânge prin mii de vene și capilare, fără să se oprească vreodată din momentul nașterii până în clipa morții?

Căutând să înțelegem la nivel personal această omnisciență, ne este deseori dificil să ne păstrăm credința și încrederea în

Dumnezeu. În analiza noastră rațională și în sistemul nostru de „echitate” și „dreptate”, nu găsim răspunsuri adecvate pentru anumite evenimente care se întâmplă. „De ce s-a întâmplat asta?” e o întrebare care apare frecvent în minte, chiar în mintea credincioșilor. Exemplul nostru desăvârșit, Domnul Isus Hristos, ne oferă modelul. Din clipa botezului Său de către Ioan în râul Iordanului (Matei 3:13–17), „omul” Isus Și-a înțeles misiunea pământească. În acele momente de început în care El a conștientizat pe deplin că-L aștepta moartea, Satan a venit să-L ispitească cu mare viclenie (Matei 4:1–11), chiar oferindu-i lui Isus o „cale mai ușoară” de a revendica lumea, cu condiția ca El să se plece înaintea lui și să i se închine (Matei 4:8–10). Fără discuție, cea mai dureroasă încercare prin care a trecut Mântuitorul nostru s-a petrecut cu doar câteva ore înainte ca El să meargă la cruce. În Grădina Ghetsimani, Isus S-a rugat stăruitor de trei ori: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta (al suferinței, al morții); totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39, ESV) (adăugirile aparțin autorului). Totul se reduce la o încredere deplină în Dumnezeu, a cărei cale este totdeauna dreaptă și desăvârșită (Psalmul 18:30). Ascultați, din nou, cuvintele încurajatoare ale apostolului Pavel adresate credincioșilor din Roma:

„Pe de altă parte, noi știm că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și care sunt chemați după scopul Lui pentru ei. Căci Dumnezeu îi cunoștea mai dinainte pe cei ai Lui, iar El (1) i-a ales să devină precum Fiul Său, pentru ca Fiul Lui să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați și mai multe surori. Și pe aceia pe care i-a ales, El (2) i-a chemat să vină la El. Și chemându-i la El, (3) i-a socotit neprihăniți. Și socotindu-i neprihăniți, El (4) i-a proslăvit” (Romani 8:28-30, NLT) (adăugirile și sublinierile aparțin autorului).

3. Omnipotența

Ar putea fi în Cuvântul lui Dumnezeu un studiu mai captivant decât nenumăratele istorisiri ce consemnează marea Lui putere?

- Facerea „cerurilor și a pământului” (Geneza 1)
- Moise călăuzindu-i pe copiii lui Israel în traversarea Mării Roșii (Geneza 14)
- Căderea zidurilor Ierihonului (Iosua 6)
- Armata lui Ghedeon de doar 300 de oameni învingându-i pe madianiți (Judecători 6–7)
- Ilie chemând foc din cer pentru mistuirea jertfei (1 Împărați 18)
- Daniel izbăvit din groapa cu lei (Daniel 6)
- Nenumăratele minuni ale lui Isus (vindecare fizică, izbăvire de demoni, putere asupra naturii) (Matei, Marcu, Luca, Ioan)
- Vindecarea ologului de la poarta templului (Fapte 3)
- Petru eliberat din temnița din Ierusalim (Fapte 12)
- Învierea lui Hristos din morți! (Matei 28, Marcu 16, Luca 24, Ioan 20)

Aceeași putere pe care Atotputernicul a manifestat-o în mileniile trecute nu s-a schimbat și nici nu s-a diminuat. Credincioșii de astăzi, care sunt plini de Duhul, sunt împuterniciți să experimenteze aceleași manifestări ale puterii

lui Dumnezeu. Marea Trimitere include semne miraculoase care vor confirma Evanghelia (Marcu 16:15–18). Din motive lesne de înțeles, ne rugăm deseori ca puterea lui Dumnezeu să se manifeste în/prin viețile noastre. Iar Dumnezeu este cu siguranță dispus să-Și arate slava în mijlocul acestei generații, tot așa cum a făcut El în trecut.

Să ținem totuși seama de faptul că nu trebuie să încercăm să folosim puterea lui Dumnezeu pentru slava personală. Motivația noastră trebuie să fie doar aceea de a-L glorifica pe Dumnezeu. Cuvintele lui Isus sunt încurajatoare, dar și instructive. „*Adevărat vă spun că, oricine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu, și chiar lucrări mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl. Puteți cere orice în Numele Meu, iar Eu voi face, pentru ca Fiul să aducă slavă Tatălui. Da, cereți orice în Numele Meu și voi face!*” (Ioan 14:12-14, NLT) (sublinierile aparțin autorului).

O mână se ridică spre OMNIPOTENȚA lui Dumnezeu cu absoluta încredere că El are PUTEREA de a face orice lucru.

Cealaltă mână se agață de OMNISCENȚA lui Dumnezeu cu absoluta încredere că El are ÎNȚELEPCIUNEA de a face orice lucru așa cum trebuie.

Apostolul Ioan continuă în prima sa epistolă să explice în detaliu ceea ce consemnase în Evanghelia lui. „*[Iar aceasta este] îndrăzneala, pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut*” (1 Ioan 5:14, 15) (sublinierile aparțin autorului).

RELAȚIA LUI DUMNEZEU CU CREAȚIA SA MORALĂ

Aici Îl cunoaște omul pe Dumnezeu într-un mod personal. Cuvântul folosit de obicei este *relație*. Totuși, trebuie să se rețină că această relație cu omul este din propria Lui inițiativă. De la facerea lui Adam și a Evei până la mântuirea finală a celor care acceptă iertarea Lui prin Hristos, acesta este planul lui Dumnezeu. Omul n-are absolut nicio contribuție. El nu poate negocia, nu poate oferi un schimb în natură și nici nu poate face vreun efort ca să câștige mântuirea. Și totuși, în ciuda tuturor gândurilor și faptelor noastre păcătoase care-și au originea în natura noastră coruptă, Dumnezeu încă dorește să aibă o relație personală cu noi—creația Lui morală. Pusă în acest context, măreția generozității sfinte și a harului îndurător este copleșitoare.

Nu încerc să pun în ordinea importanței cele trei atribute ale lui Dumnezeu cărora le-am acordat atenție în acest articol. Unii cercetători ai Bibliei au ajuns la concluzia că *sfînțenia* este atributul cel mai de seamă al lui Dumnezeu. Dacă înțeleg eu corect, fiecare atribut al lui Dumnezeu este perfecțiunea absolută. De aceea, unul nu poate fi mai presus decât celălalt—căci atunci unul ar fi mai perfect decât celălalt. O concluzie simplă ar fi aceea că toate atributele lui Dumnezeu Îl reprezintă pe deplin. Nu există disensiune sau concurență în El Însuși.

1. Dragoste

Scriptura declară concis: „*Dumnezeu este dragoste*” (1 Ioan 4:8). Aceasta este o dimensiune incontestabilă, inerentă și constantă a naturii Sale. Aici, totuși, ne referim la dragostea

lui Dumnezeu arătată creației Lui morale. Deoarece dragostea este mai degrabă subiectivă decât obiectivă, tendința este să definim dragostea lui Dumnezeu prin percepția noastră personală. Deseori, predicatorii declară dragostea lui Dumnezeu ca fiind „necon condiționată”. O asemenea afirmație este adevărată, dar și falsă. Dacă aceasta este menită să spună că Dumnezeu ne iubește chiar și atunci când suntem de neiuubit, atunci ea este adevărată (Romani 5:8). Pe de altă parte, dacă este menită să spună că Dumnezeu nu ne cere socoteală pentru faptele noastre, atunci aceasta este falsă (Romani 14:12). Prin urmare, trebuie să îmbrățișăm cu multă grijă întreaga învățătură a Scripturii cu privire la dragostea lui Dumnezeu.

Ca urmași ai lui Hristos, noi înțelegem măreția dragostei lui Dumnezeu față de omul păcătos, căzut. „*Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, chiar și când eram morți în păcatele noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos—prin har sunteți mântuiți... Și aceasta nu vine de la voi: ci este darul lui Dumnezeu...*” (Efeseni 2:4-8, ESV). Este la fel de important să cunoaștem și să experimentăm disciplina dragostei lui Dumnezeu în viețile noastre. „*Fiule, nu disprețui pedeapsa (disciplinarea) Domnului, și nu te descuraja când El te îndreaptă (te pedepsește pentru păcat). Căci Domnul îi pedepsește pe aceia pe care-i iubește și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l acceptă. În timp ce suferi această pedeapsă divină, amintește-ți că Dumnezeu te tratează ca pe propriul Lui copil... disciplina lui Dumnezeu este întotdeauna spre binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui*” (Evrei 12:5-11, NLT) (adăugirile aparțin autorului).

Nu uita, „*NIMIC din toată creația nu te poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru*” (Romani 8:37-39, ESV).

2. Sfînțenie

„*Sfânt, sfânt, sfânt*” este mărturia neîncetată a serafimilor (îngeri de rang superior), care zboară deasupra Tronului lui Dumnezeu, dându-i lui Dumnezeu slava cuvenită și declarând, astfel, puritatea Lui neprihănită (Isaia 6:2,3). În relația Sa cu omul, Dumnezeu este întotdeauna descris ca fiind sfânt.

- În Cartea Exodului, când Dumnezeu îi dă instrucțiuni lui Moise pentru locul (Cortul Întâlnirii) și modelul (jertfe, sărbători și aducerea de daruri) de închinare pentru israeliți (ieșiți acum din Egipt), acest lucru este declarat sfânt. De la început, Dumnezeu trebuia să fie venerat pentru natura Sa sfântă, ce nu poate fi reprodușă de oameni căzuți.
- În Cartea Leviticul, când Dumnezeu a stabilit îndrumări relaționale pentru creația Sa morală, tema tuturor acestor relații a fost puritatea. Un respect cuvenit față de celălalt—și chiar față de bunurile avute—trebuia să fie standardul normal de conduită. Au fost date avertismente dure, de pedepsă cruntă, pentru aceia care refuzau să asculte poruncile lui Dumnezeu.
- Deoarece singurul plan pentru intrarea în prezența acestui Dumnezeu sfânt a devenit clar în Fiul Său,

Isus Hristos, cerința de a trăi o viață sfântă n-a fost minimalizată. De fapt, Noul Testament întărește chemarea la un stil de viață sfânt. Ceea ce a fost așternut în scris cu privire la fapte în Legea lui Moise, a fost avansat acum de către Domnul nostru la un nivel superior incluzând gânduri, motivații și atitudini. În Predica de pe Munte (Matei 5–7), Isus folosește expresia „*Ați auzit că s-a zis... dar Eu vă spun*” pentru a îndemna la o relație sfântă cu un Dumnezeu sfânt, stabilind un tipar pentru sfințenia lăuntrică.

- Apostolul Petru subliniază că „neprihănirea exterioară” trebuie să fie produsul „sfințeniei lăuntrice” (1 Petru 1:13-17). E posibil ca o persoană să trăiască după un stil de viață neprihănit în afară—gândiți-vă la conducătorii religioși pe care Isus i-a mustrat, nu de puține ori, (Matei 23) pentru „standardul lor dublu”—și totuși să nu fie curată în omul lăuntric. Poți fi „neprihănit” fără să fii „sfânt”, dar nu poți fi „sfânt” fără să fii „neprihănit”.

3. Adevăr

A spune că Dumnezeu este adevărul poate duce la o neînțelegere flagrantă. Căci noi echivalăm adesea adevărul cu ceea ce este perceput clar de simțurile noastre sau care poate fi verificat printr-o studiere științifică atentă. Dar Dumnezeu este mai mult decât adevăr revelat. El este Sursa întregului adevăr. Adevărul nu este niciodată arbitrar—ca și cum ar fi o opțiune de genul „faci cum vrei”. Dumnezeu cunoaște și dorește adevărul, pentru că El este Adevărul. Prin urmare, o persoană poate crede, pe deplin și de bună voie, în tot ceea ce Dumnezeu spune despre Sine. În rugăciunea lui Isus pentru ucenicii Săi (și pentru Biserică), cu puțin înainte de a merge la cruce, El a spus: „*Sfințește-i [purifică-i, consacra-i, pune-i deoparte pentru Tine, fă-i sfinți] prin Adevăr; Cuvântul Tău este Adevărul*” (Ioan 17:17, Amp.).

De-a lungul scrierilor sale, Pavel subliniază că Dumnezeu nu minte (Romani 3:4; 2 Timotei 2:13; Tit 1:2). Sau altfel

spus, Dumnezeu nu-și poate nega propria natură, care este perfecțiunea absolută și, în consecință, adevărul absolut.

Ne-am putea întreba, pe bună dreptate, ce impact are tot acest limbaj teologic asupra vieții mele? Din nou, ne întoarcem la temelia Împărăției veșnice. Dacă cuvintele rostite de Dumnezeu și manifestate în mijlocul propriei Sale creații morale nu sunt adevărate, atunci ce să credem? Putem deveni atât de omenește raționali în gândirea noastră încât asigurarea de a-L găsi pe Dumnezeu prin credință este desconsiderată? E posibil ca Satan să poată folosi chiar intelectul finit pentru a arunca semințe de îndoială în ce privește realitatea lui Dumnezeu ca Adevăr infinit?

Adevărul revelat este Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmul 119—cel mai lung capitol din Biblie—vorbește despre porunci, statute, legi, ordonanțe, reguli, instrucțiuni date de Dumnezeu. Pentru David, acest Cuvânt a fost „*o candelă pentru picioarele [lui] și o lumină pe cărarea [sa]*” (Psalmul 119:105). Isus este „Cuvântul viu”, iar astăzi noi ne bizuim pe „Cuvântul scris” ca să ne dezvăluie „Cuvântul viu” pentru călăuzire zilnică și instrucțiuni în umblarea noastră în credință.

Dr. H. Maurice Lednicky a fost ordonat pastor de către Assemblies of God cu 50 de ani în urmă. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

În următoarea ediție, discuția noastră se va concentra pe modul în care poți fi Restaurat la o relație cu acest Dumnezeu Atotputernic. Minunatul plan al lui Dumnezeu ca oamenii căzuți să fie restaurați și să intre într-o relație cu El este îmbucurător pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Pentru a înțelege pe deplin acest puternic adevăr, este necesar ca noi să studiem scopul original al lui Dumnezeu în crearea omului. Un Dumnezeu perfect sfânt îl acceptă pe omul decăzut în prezența Lui doar prin jertfa de bună voie a Fiului Său, Isus.

O cultură a posibilului:

CUM SĂ CONDUCI FOLOSINDU-ȚI ABILITĂȚILE, NU SLĂBICIUNILE

de Michael Clarensau

Mulți pastori s-au confruntat cu limitele situației lor atât de des încât o „cultură a neputinței” începe să-și facă loc în mintea lor. Să fie asta condiția bisericilor mici?

Voiam să marchez o lovitură mare, un slam dunk. După ce i-am privit ore în șir pe Julius Erving și Kareem Abdul-Jabbar — stelele copilăriei mele — și eram convins că o astfel de lovitură deschide drumul unui atlet spre condiția de star, știam că abilitatea de a juca deasupra coșului îmi va da și mie mult râvnitul loc în echipa de baschet a liceului.

Așa că am petrecut multe ore exersând sărituri. Nu puteam să intru într-o încăpere fără să încerc să văd dacă-i pot atinge tavanul cu degetele. Mi-am exersat și degetele, căutând să le întind atât cât era nevoie ca să pot prinde mingea de baschet astfel încât să-mi iasă aruncarea.

Din nefericire, eram cel mai scund din clasă. Chiar și după ce stăteam atârnat cu orele la barele din parcul din apropiere într-un efort de a-mi lungi forma mea cea mica, era clar că nu voi fi niciodată de doi metri ci cel puțin cu 20 cm mai mic. Dacă visurile mele trebuiau să atârne de acea lovitură de slam, atunci nu mă aștepta decât coșmarul dezamăgirii. În timp, am ajuns să înțeleg adevărul. M-am confruntat cu realitatea care îmi spunea că eu nu voi putea niciodată să marchez o astfel de lovitură.

La începutul primului meu pastorat, slujind unei minunate adunări de cca 75 de oameni mântuiți într-un orașel din Kansas, m-am luptat cu o dezamăgire asemănătoare. Nu, echipa de baschet a bisericii nu ducea lipsă de vreun jucător; probabil că eram cel mai bun atlet din adunare. Dar noi eram departe de ce visam eu să fim, iar visurile mele pentru biserică păreau la fel de distante ca și coșul înălțat la trei metri.

Mergeam la conferințe, dar acolo dădeam peste Dr. J și Jabbar — sau alți experți în creșterea bisericii — care ridicau ștacheta mai sus decât puteam eu ajunge. Acești lideri trăiau în atmosfera de deasupra capului meu; și chiar dacă eu le admiram realizările și visam să fac și eu ceva asemănător, știam că eu și grupul meu nu puteam face multe dintre lucrurile pe care le făceau acești lideri de excepție. Mulți pastori de biserici mici cunosc sentimentul acesta. Cărți minunate și programe structurate ne cheamă din paginile cataloagelor, oferind cărări spre visurile noastre sau carnețele de conferință care ne promet răspunsurile de care avem nevoie. Dar când ne uităm înăuntru, speranțele noastre sunt spulberate odată ce înțelegem că nu putem face ceea ce autorii insistă că e atât de simplu.

Sincer, nu putem. Multor biserici mici le lipsesc resursele umane, financiare și abilitățile de slujire pentru a lua pur și simplu succesul împachetat al realității altcuiva și a-l face să funcționeze. Ele nu au cântăreți pentru partea muzicală, învățători pentru o strategie de ucenicizare sau oameni care să-și asume un

proiect de slujire, sau bani ca să opereze la acel nivel. Ele spun că nu pot face toate acestea, și adesea au dreptate.

Aici ar trebui să vă spun că am reușit să intru în echipa de baschet a liceului. N-am învățat niciodată să joc deasupra coșului, dar tatăl meu m-a antrenat la coșul de lângă casă ca să fac acele lucruri pe care le puteam face. El m-a ajutat să stăpânesc mânuirea mingii și pasele eficiente. Am învățat chiar și o aruncare din săritură pe care brațele mele subțiri o puteau face. Tata m-a învățat să dezvolt abilități care m-au dus de cele mai multe ori în echipă, pe teren și în tabăra învățătoare.

Mulți pastori s-au confruntat cu limitele situației lor atât de des încât o „cultură a neputinței” începe să-și facă loc în mintea lor. (Vezi *caseta laterală* „Cum pot să-mi dau seama că sunt blocat într-o cultură a neputinței?”) Să fie asta condiția bisericilor mici?

Multer biserici mici le lipsesc resursele umane, financiare și abilitățile de slujire pentru a lua pur și simplu succesul împachetat al realității altcuiva și a-l face să funcționeze.

Dacă grămada de lucruri pe care nu le poți face pare puțin cam descurajantă, uită-te la altă grămadă. Tatăl meu ar fi insistat că răspunsurile se găsesc printre lucrurile pe care le poți face. Pentru mulți dintre noi resursele limitate înseamnă că mai multe sunt lucrurile pe care *nu le poți* face decât cele pe care *le poți* face, dar avem un potențial enorm dacă ne concentrăm atenția pe ceea ce este realizabil.

În cartea sa *Now Discover Your Strengths*, Marcus Buckingham subliniază părerea greșită și atât de răspândită că zona noastră de dezvoltare este în cea mai mare slăbiciune a noastră.¹ El argumentează că noi nu vom avea prea multe șanse de succes dacă ne concentrăm pe ceea ce nu facem bine, ci potențialul cel mai mare se găsește în energia pe care o dăm punctelor noastre tari.

Gary McIntosh, autor al mai multor resurse pentru adunări mici, afirmă o idee similară. În *There's Hope for Your Church*, (Există speranță pentru biserica ta), McIntosh îi încurajează pe pastori să-și caute direcția proprie în lucrurile pe care oamenii lor le fac cel mai bine.² De fapt, el se alătură altor voci care desenează o cale pentru ca fiecare biserică să-și descopere drumul propriu spre sănătate și creștere.

PASIUNEA LIDERULUI

Inima liderului este primul loc unde trebuie căutat ce este de făcut. Pastorii sunt și ei oameni, iar scopurile și pasiunile erau în inima lor încă înainte ca ei să intre în acest rol. Un pastor visează să vindece oameni zdrobiți pentru că așa ceva a făcut pentru el o biserică în drumul lui către Dumnezeu. Alt pastor nu poate decât să plângă când vede provocările cu care se confruntă copiii și studenții. El simte o dorință disperată de a schimba generația care se ridică. Un alt pastor e gata să îmbrățișeze oamenii pe care nimeni nu i-ar atinge. Alții nu au o bucurie mai mare decât să vadă puterea lui Dumnezeu schimbând viețile celor din jurul lor.

După o vreme, pastorii au tendința să se concentreze pe sarcinile lor. Ei trăiesc printre cerințele săptămânale ale slujirii lor, cum ar fi predicarea. Dar adevărata pasiune este mai adâncă. Uneori ei o regăsesc doar dacă își amintesc „unde erau când au fost chemați” (1 Corinteni 1:26). O retrospectivă asupra pasiunii care i-a condus pe drumul slujirii e utilă ca să le amintească acel „de ce” mai adânc al lucrării lor.

Pastorii nu pot conduce în toate direcțiile; dar atunci când intră pe făgașul pasiunii lor, ei sunt echipați în mod unic pentru a conduce incursiunea. Pasiunea îi diferențiază pe ei de alți lideri, demonstrând că Dumnezeu a rânduit pentru ei un drum unic de parcurs, o direcție în care ei îi pot mobiliza pe cei pe care îi conduc spre un impact extraordinar.

ABILITATEA ADUNĂRII

Al doilea loc unde trebuie privit pentru a descoperi care sunt pașii cei mai buni spre înaintare este la acele lucruri pe care o adunare le face cel mai bine. Așa cum am spus mai înainte, sunt multe lucruri pe care o adunare mică nu le poate face bine. Dar, indiferent de nivelul limitărilor sale, o adunare poate face ceva bine.

Dumnezeu demonstrează o uimitoare creativitate în biserica Sa. El împarte daruri și talente în așa fel încât slujirea fiecărei adunări este unică. Noi nu suntem toți buni la aceleași capitole. O adunare se dovedește bună în lucrarea ei de învățatură și dovedește asta cu o școală duminicală puternică sau cu lucrarea ei cu copiii. Altă biserică poate că este binecuvântată cu cântăreți care fac să vibreze exprimarea ei în închinare. Altă biserică poate că are o pasiune de a sluji și are capacitatea de a găsi modalități creative pentru slujirea ei.

Se pare că o biserică cu cât este mai veche cu atât se implică în mai multe programe și slujiri. Energia adunării și resursele sunt distribuite către mai multe eforturi diferite, dintre care multe au pornit datorită așteptărilor acelei denominațiuni sau al succesului unei alte biserici în acele direcții. Într-adevăr, o biserică mai mică poate fi suspectată de *viziune călătoare*. Viziunea călătoare este o seamă de idei de slujire pe care cineva le aduce din vechea biserică în noua biserică. Pentru că pastorul și liderii bisericii sunt adesea mai accesibili într-o biserică mai mică, oamenii îl pot aborda mai ușor pentru a-l convinge să lanseze o slujire pe care un membru nou a cunoscut-o într-o altă biserică. Aceasta se întâmplă mai frecvent cu o biserică ce nu are o viziune și o direcție clară.

Rezultatul este o acumulare de programe și slujiri care împiedică permanent adunarea să ajungă la o direcție clară. Nu este ceva neobișnuit să vezi că o biserică mică operează cu o largă varietate de inițiative și programe pe care le găsești în calendarul unei biserici mai mari.

Când o adunare descoperă ce știe ea să facă mai bine și începe să își canalizeze eforturile înspre lista mai mică de puncte tari, adesea se produce o transformare. Oamenii se bucură să facă acele lucruri la care se pricep cel mai bine și eforturile lor pentru calitate produc un impact mult mai mare decât ar putea obține în perioadele când sunt pe rol punctele lor slabe.

NEVOIA COMUNITĂȚII

Nevoia comunității este al treilea loc unde trebuie privit pentru a vedea ce are de făcut o biserică. Deși există probleme

care sunt comune oricărei localități, fiecare oraș poate avea și nevoi specifice sau extreme. De exemplu, un oraș mic ar putea avea o rată anormală a alcoolismului sau a delincvenței juvenile. Poate că numărul mamelor singure este mai mare decât media, sau poate un grup etnic ce crește aduce noi provocări pentru comunitate. Când o slujire a bisericii poate intra într-o nișă semnificativă a comunității, vor urma imediat și oportunitățile.

Când pasiunea pastorului, abilitățile adunării și nevoile comunității se suprapun, apare un moment uimitor de creștere. Combinația de pasiune, abilități și nevoi poate crea o concentrare pe slujire ce devine un „motor” care duce biserica înainte către un viitor nou și plin de satisfacție.

Din păcare, multe adunări mai mici par să fie decise să își afle succesul în urmele lăsate de poveștile de succes ale unei biserici mari. Așa că ei lansează noi slujiri cărora le lipsește calibrul și conectarea la comunitate care au produs rezultatul original. Și cu cât mai des o biserică încearcă și nu reușește cu atât mai mult se vor împotrivi membri ei la următoarea idee nouă.

ȚINTA SĂ FIE ÎN EXTERIOR

Fiecare biserică are ceva ce poate face bine sau poate învăța să facă bine. Dar adesea pasul care lipsește este găsirea unui mod de a îndrepta acea lucrare în afară. Prea adesea, o adunare își concentrează lucrarea cea mai eficientă și efortul înspre sine, iar comunitatea trăiește binecuvântarea acestor daruri doar dacă alege să participe la un program de duminică.

De exemplu, să presupunem că o biserică are o învățătoare biblică foarte bună. În fiecare duminică ea oferă o experiență excepțională unui grup de 12 până la 15 persoane care participă la clasa ei. Să presupunem că această învățătoare

și-ar lua o pauză de un trimestru (13 săptămâni) de la clasa ei de școală duminicală și ar oferi un curs de 6 săptămâni despre creșterea copiilor pe baze biblice la un centru municipal din apropiere. Punctul forte al bisericii este astfel vizibil pentru comunitate iar învățătoarea va cunoaște și ea o nouă dimensiune a slujirii sale.

O lucrare excelentă cu copiii pe care o are o biserică, poate să abordeze la fel situația. În comunitățile mici, școlile sunt adesea deschise pentru programe de copii de mare calitate oferite la o întrunire generală a școlii sau la un eveniment after-school. Dacă faceți o lucrare bună duminica, ce-ar fi s-o încercați și lumea?

Îmi amintesc de prima mea adunare și eforturile ei serioase în lucrarea cu copiii. Ei făceau o lucrare minunată, dar numai câteva familii și vreo 20 de copii știau despre ea. Doar atunci când am găsit o cale de a scoate acea abilitate în afară ea a ajuns un catalizator pentru creștere.

Alte biserici sunt bune la muzică. Poate că nu au resursele sau capacitatea de producție high-tech a unei biserici mari, dar oamenii locului tot se bucură de un concert în parc sau pe o scenă amenajată la o sărbătoare anuală a orașului. Multe biserici au aflat că un concert pentru comunitate de 4 iulie (Ziua Independenței SUA) este mai eficient decât o cantată de Crăciun la biserică.

Mulți își descoperă această capacitate de slujire în afară atunci când ies în comunitate. Cu un an în urmă, conducerea unei biserici mici mi-a spus că ei sunt buni la înmormântări. La început, mărturisirea lor mi s-a părut ciudată, dar noi am descoperit împreună că grija pastorală excelentă și mesajul încurajator, combinate cu masa foarte bună pe care știau s-o pregătească femeile din biserică puteau fi o modalitate fenomenală de a avea impact în viața celor îndurerați. Așa

CUM POT SĂ-MI DAU SEAMA CĂ SUNT BLOCAT ÎNTR-O CULTURĂ A NEPUTINȚEI?

Adesea liderii realizează cu greu că gândirea lor s-a blocat într-o cultură a neputinței. Lucrând cu un număr mare de pastori și lideri, mulți dintre ei foarte frustrați, am observat următoarele semne care afectează creativitatea și speranța.

CINCI SEMNE SPECIFICE UNEI CULTURI A NEPUTINȚEI

1. Când tu întâmpini ideile noi cu reacții critice.

Gândurile negative sunt reacția inițială a liderilor frustrați atunci când li se face o sugestie. Chiar dacă mai târziu vor alege să urmeze ideea, reacția inițială negativă arată un nivel mai mare al îndoielii decât al speranței.

2. Când nu ai încredere în succesul altora.

Liderii frustrați pot ajunge să creadă că succesul altora subliniază eșecul lor. Adică atunci când cineva câștigă înseamnă că eu am pierdut. Adesea aceste sentimente se manifestă prin critici la adresa celor care au succes, poate acuzându-i de compromiterea valorilor fundamentale sau că „trișează” în vreo altă formă.

3. Când ai încercat totul și nimic nu a mers.

Din când în când vorbesc cu câte un lider care insistă că el a încercat totul. În cele mai multe cazuri nu poate fi așa pentru

că el nu avea resursele care să-i permită să încerce chiar totul, dar este atât de epuizat de eșec încât respinge orice idee sau își imaginează că a verificat lucruri pe care de fapt nu le-a încercat niciodată.

4. Când te-ai izolat de alți lideri și de ocaziile de încurajare.

Este trist că mulți lideri prinși în „cultura neputinței” se retrag de lângă prietenii de slujire sau nu mai participă la întrunirile denominației unde ar putea să audă povești de succes și să afle multe idei utile. De regulă ei susțin „Acolo nu e nimic pentru mine” sau găsesc o cale de a critica adunarea aceea pentru a-și justifica absența.

5. Când adunarea ta începe să-ți reflecte frustrarea.

Din nefericire, mulți lideri frustrați răspândesc virusul care le-a furat speranța. În astfel de situații, voluntarii se retrag repede iar cei din staff sunt afectați de aceeași frustrare ca și pastorul și caută o lucrare nouă pentru că „acești oameni au devenit insuportabili”.

MICHAEL CLARENSAU, Springfield, Missouri

Cum să învingi o cultură a neputinței

Adevărul este că pastorii blocați într-o „cultură a neputinței” se acuză pe ei înșiși sau acuză adunarea. Mulți își vor da demisia sau vor crea un mediu atât de nesănătos că oamenii noi vor fugi de acolo.

Ce pași ai de făcut? Restabilirea sănătății emoționale a lui Ilie este utilă ca un exemplu de drum înspre recuperare (1 Împărați 19).

1. Mănâncă sănătos și odihnește-te (versetul 6). Depresia adesea afectează somnul și obiceiurile alimentare corecte. Tu nu ești invincibil. Ai grijă de trupul tău și atunci gândirea ta va avea o șansă mai bună de a se echilibra.

2. Caută părtașia cu Dumnezeu în singurătate (versetele 11–13). Ilie avea nevoie să-și amintească de măreția lui Dumnezeu pentru a vedea că El este mai mare decât amenințarea curentă. Adesea un pastor frustrat are nevoie de aceeași viziune.

Autocompătirea lui Ilie avea să se topească în cele din urmă în chemarea înnoită de Dumnezeu în viața lui.

3. Du-te înapoi pe drumul pe care ai venit (versetul 15). Ilie a trebuit să se pocăiască de dezertarea sa și să intre pe făgașul corect. El a mers înapoi prin locurile pe unde umblase în frustrare. Pastorii trebuie să se întâlnească din nou cu lucrurile pe care le-au spus sau cu relațiile pe care le-au stricat prin frustrările lor, și în fiecare caz să aducă puterea regăsită.

4. Întoarce-te la muncă (versetele 16, 17). Ca și lui Ilie, Dumnezeu îi dă pastorului înnoit un sentiment clar al sarcinilor care îi stau înaintea. La acest moment al recuperării, pastorul va privi lucrarea cu alți ochi și va vedea valoare în locurile unde frustrarea îi blocase cândva orizontul.

MICHAEL CLARENSAU, Springfield, Missouri

că acum casa funerară din localitate știe să sune la această adunare mică atunci când au de-a face cu o familie căreia îi lipsește suportul unei biserici. Ce strategie uimitoare de a avea impact în comunitate!

Desigur, există multe moduri în care o biserică își poate sluji vecinii. Distribuirea de alimente, oferta de haine și îngrijirea în anumite zile a copiilor din familiile monoparentale, sunt doar câteva dintre zecile de moduri în care o biserică poate avea impact. Dar în loc să facă mai multe eforturi de acest fel, biserica mică ar face bine să aleagă una sau două lucruri pe care le poate face bine și să le îmbunătățească mereu și mereu. Întărirea punctelor tari este calea spre eficiență maximă.

Pentru unele adunări, este o provocare să descopere ce pot face ei cel mai bine. Multe biserici mici îmbătrânesc și energia disponibilă cândva nu mai este la fel. În astfel de cazuri, o alternativă foarte bună este să învețe să iubească oamenii și să-i iubească bine. Nevoia de relații este la fel de mare ca oricând, așa că o biserică ce iubește cu adevărat oamenii va avea întotdeauna un motiv de a exista.

Desigur, dragostea este un mandat pentru fiecare biserică, indiferent de alte abilități ale ei (Ioan 13:35; 1 Corinteni 13:1). Cei care nu reușesc să iubească nu vor reuși niciodată să aibă o biserică sănătoasă cu adevărat, așa că fiecare adunare trebuie să pună și această capacitate pe lista lucrurilor pe care ea știe să le facă bine.

REZOLVÂND FRUSTRAREA

Sublinierea lui Buckingham că operând în baza punctelor noastre tari mergem pe calea eficienței poate să aducă ușurare multor adunări mici. Încercarea de a dezvolta slujiri care să se compare cu cei care au resurse mai mari îi ține pe mulți lideri într-o stare de inferioritate emoțională. Gânduri ca *muzica noastră nu va fi niciodată ca a lor* sau *programul nostru de tineret nu va funcționa niciodată* ne vor face să nu apreciem cântăreții și liderii de tineret pe care îi avem. Iar aceasta este rețeta pentru multe momente nesănătoase.

Dacă fiecare persoană are daruri și abilități unice prin care poate să întărească biserica (Romani 12:6), rezultă că Dumnezeu a echipat fiecare adunare într-un mod unic. Descoperirea acestor abilități și dezvoltarea lor ca să ajungă puncte tari oferă o cale către sănătate și creștere care se potrivește fiecărei adunări, o cale sustenabilă și de viitor.

Dacă rolul pastorului este de a echipa oamenii pentru slujirile pe care Dumnezeu li le-a oferit spre îndeplinire (Efeseni 4:13), atunci a-i ajuta pe oameni să găsească și să dezvolte acele daruri trebuie să fie una dintre sarcinile cele mai importante.

CONCLUZIE

Dacă tatăl meu nu m-ar fi învățat să depun efort pentru a controla mingea și a pasa bine, nu aș fi purtat niciodată tricoul echipei de baschet din liceu și în locul lui astăzi în dulapul cu amintiri ar fi doar o dorință neimplinită. Nu am pus niciodată în pericol locul și faima lui Dr. J, dar iată că după mai bine de 30 de ani eu tot mai joc câteva seri pe săptămână. Amintirile ar fi fost umbrite de dezamăgiri și eu poate că nu aș fi avut niciodată încrederea de a-mi cultiva alte puncte tari pe care să-mi clădesc viitorul.

Așa că nu mai sta la îndoială și nu mai visa visul altor oameni. Investește energia ta în direcția în care ești cel mai bun și privește cum adunarea ta devine ce a intenționat Dumnezeu să fie ea.

Michael Clarensau, senior director, Healthy Church Network, Springfield, Missouri

NOTE

1. Marcus Buckingham și Donald O. Clifton, *Now Discover Your Strengths* (New York: The Free Press, 2001), 7.
2. Gary L. McIntosh, *There's Hope for Your Church: First Steps to Restoring Health and Growth* (Grand Rapids: Baker Books, 2012), 75.

PARTEA A II-A

SEMNIIFICAȚII DE LA MUNTELE SINAI

de Mark Wootton

Ce s-a întâmplat după cincizeci de zile de la primul Paște vechi-testamental? Pe când cea de-a zecea urgie se apropia, israeliții au uns cu sânge de miel neprihănit ambii stâlpi ai ușii și pragul de sus, încredințați că îngerul morții le va ocoli casele. După acel moment, s-a întâmplat oare ceva semnificativ la cincizeci de zile? Când au avut loc primele Rusalii? S-a produs vreun eveniment după cincizeci de zile de la întâmplarea cu ungera cu sânge a ușiorilor care prefigurat Ziua Cincizecimii din Noul Testament?

Paștele nou-testamental a reprezentat răstignirea lui Hristos ca mielul desăvârșit oferit o dată pentru totdeauna (Evr. 10:12). Faptul că Isus a fost răstignit în timpul prăznuirii Paștelui reflectă o legătură strânsă între moartea Lui și praznicul vechi-testamental. Moartea lui sacrificială a fost anticipată prin sângele mielului stropit peste ușoriile caselor copiilor lui Israel aflați în Egipt. Acel sânge i-a păzit de îngerul morții. Dar, a existat oare un eveniment vechi-testamental la cincizeci de zile după aceea, cu implicații pentru ceea ce s-a întâmplat în odaia de sus a Noului Testament?

Întrebarea aceasta m-a frământat încă de pe vremea când eram doar un tânăr păstor. Nu-mi aminteam ca cineva să fi dezbătut acel subiect și nici să fi pus măcar acea întrebare. Așa c-am decis să studiez Scripturile în căutarea unui răspuns.

Cercetând cu atenție istorisirea din Cartea Exodului despre izbăvirea Israelului din Egipt, am descoperit multe evenimente semnificative. Să abordăm, mai întâi, subiectul traversării Mării Roșii. Să le fi luat celor peste șase sute de mii de bărbați, plus femei, copii și animalele lor, cincizeci de zile ca să străbată ținutul Gosen până la Marea Roșie? Să se fi întâmplat ceva în timpul trecerii Mării Roșii care să fi anticipat Rusaliile? Citim apoi istorisirea despre apele amare de la Mara, unde Moise a aruncat un mic lemn în apă, iar aceasta a devenit dulce, numai bună de băut. Să fi prevestit

Mara Rusaliile? În Exodul 16, este relatată istorisirea despre felul în care Dumnezeu S-a îngrijit de hrana lor, dându-le mană și prepelițe. Următoarele câteva capitole povestesc despre apa din stâncă, lupta victorioasă cu amaleciții și sosirea socrului lui Moise, Ietro, care i-a adus pe soția și pe cei doi fii ai lui Moise. Să fi fost vreuna din acele întâmplări evenimentul care sugerează și prefigurează Rusaliile nou-testamentale?

Apoi, în capitolul 19, am descoperit un indiciu cronologic. Versetul 1 afirmă: “În luna a treia după ieșirea lor din țara Egiptului, copiii lui Israel au ajuns în ziua aceea în pustia Sinai” (Ex. 19:1).

Deci, israeliții au ajuns în Sinai în cea de-a treia lună. Trei luni—asta ar însemna nouăzeci de zile! De aceea, undeva între momentul părăsirii Egiptului și sosirea în Sinai a fost semnul care a marcat cea de-a cincizecea zi. Dar trei luni ar însemna doar nouăzeci de zile, dacă ei ar fi plecat, de fapt, în prima zi a celei dintâi luni și au sosit în ultima zi a celei de-a treia luni. Dar dacă nu s-a întâmplat așa? Atunci, ar fi vorba de mai puțin de nouăzeci de zile. Când au plecat ei, de fapt? Și când au ajuns? Să fi pierdut eu din vedere vreun indiciu?

Ei bine, mi-a fost mai ușor să aflu când au părăsit Egiptul decât să stabilesc când au ajuns în Sinai. În Exodul 12:3–6, israeliții au fost învățați să pregătească mielul de Paște în cea de-a paisprezecea zi a lunii. Așa că ei n-au plecat în prima zi! Cu Paștele celebrat în cea de-a paisprezecea zi, au mai rămas șaisprezece zile din lună. Adăugând treizeci de zile din cea de-a doua lună, am ajuns la un total de patruzeci și șase de zile. Dacă mi-aș putea da seama când au ajuns ei în Sinai în cea de-a treia lună, m-aș putea orienta după un eveniment care a prevestit Rusaliile.

Am remarcat, apoi, cealaltă expresie cronologică în pasajul citat mai sus: “în aceeași zi”. Aceeași zi cu ce? Există

două posibilități ca să definim expresia respectivă. Ar putea însemna aceeași zi din lună în care ei au părăsit Egiptul. Știu că aceasta a fost cea de-a paisprezecea zi a celei dintâi luni, ceea ce ar însemna că ei au ajuns în cea de-a paisprezecea zi a celei de-a treia luni. Am ajunge astfel la șaiszeci de zile de la Paște.

Cealaltă posibilitate a fost că ei au ajuns în aceeași zi cu cea de-a treia lună; adică, ei au ajuns exact în ziua când a început luna. Aceasta ar fi prima zi a lunii. Am ajunge acum la patruzeci și șase de zile, prin adăugarea celor șaisprezece zile de drum după Paștele din prima lună și cele treizeci de zile din cea de-a doua lună.

Părerile comentatorilor despre cea de-a doua posibilitate variază de la imposibil la singura interpretare posibilă. Totuși, mulți dintre aceștia sunt de părere că prima zi a lunii este cea mai bună interpretare a expresiei. Astfel, având consensul multor comentatori, am ajuns la patruzeci și șase de zile.

Imediat după ce israeliții au ajuns în Sinai, Moise a urcat pe munte ca să se întâlnească cu Dumnezeu. Citiți ce s-a întâmplat după aceea: “Și Domnul a zis lui Moise: ‘Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va pogori, în fața întregului popor, pe muntele Sinai’ ” (Exodul 19:10–11).

Ați calculat și voi? Dacă i-a luat lui Moise o zi întreagă ca să urce și să coboare de pe munte, asta ar însemna patruzeci și șapte de zile. Au urmat încă două zile de curățire, ajungându-se, astfel, la patruzeci și nouă de zile. Apoi, în cea de-a treia zi, Dumnezeu S-a pogorât pe Muntele Sinai, adică în cea de-a cincizecea zi. Evenimentul care s-a petrecut în cea de-a cincizecea zi după primul Paște a fost pogorârea lui Dumnezeu pe Sinai!

Când am descoperit slava lui Dumnezeu pogorându-se pe Muntele Sinai în cea de-a cincizecea zi, am rămas extaziat! Această descoperire a avut o importanță covârșitoare! Puteți observa similarități în cele două evenimente? Pentru mine, paralelele dintre Sinai și Ziua Rusaliilor au devenit imediat evidente. Dumnezeu S-a pogorât la Sinai (Exodul 19:20), iar Dumnezeu Duhul Sfânt S-a pogorât în Ziua Cincizecimii (Fapte 2:4). Pe Muntele Sinai, Dumnezeu S-a pogorât în mijlocul unui foc (Exodul 19:18), iar la Rusalii s-au pogorât pe pământ limbi de foc (Fapte 2:3). S-au auzit și sunete înspăimântătoare: o fanfară de trâmbițe la Sinai (Exodul 19:16) și un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic de Rusalii (Fapte 2:2). A avut loc de asemenea și punerea deoparte și recunoașterea unui grup de oameni ordinați de Dumnezeu ca să fie o binecuvântare pentru omenire. Dispensaționalistii¹

¹ „dispensație 3. Perioadă a istoriei sau eră în care Dumnezeu Se ocupă de creația Sa într-un mod caracteristic sau, potrivit unuia din cei mai de seamă susținători ai acesteia, C. I. Scofield, „perioadă în care omul este încercat în ce privește ascultarea față de o anumită revelație a voii lui Dumnezeu.” Scofield subliniază șapte dispensații: inocența (înainte de Cădere), conștiința (de la Cădere la Noe), guvernarea umană (de la Noe la Avraam), promisiunea (de la Avraam la Moise), Legea (de la Moise la Hristos), harul (Epoca Bisericii) și Împărăția (Mileniul).” George T. Kurian. *Nelson's New Christian Dictionary*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 2001, 242.

susțin, de fapt, că aceste două evenimente inaugurează fiecare câte o nouă dispensație. Muntele Sinai a inaugurat dispensația Legii, iar Ziua Cincizecimii a inaugurat dispensația harului (a Epocii Bisericii). Fie că ești sau nu de acord cu dispensaționalistii, ceva anume a fost inaugurat, cu siguranță, în fiecare dintre aceste două situații. Dumnezeu a împlinit promisiuni și a marcat evenimente în mod semnificativ.

În cazul în care credeți că am inventat o nouă interpretare, citiți ce-au spus comentatorii. Iată comentariul din *The Pulpit Commentary*:

V. 1—În cea de-a treia lună. Luna Sivan, corespunde aproximativ cu luna iunie din calendarul nostru. Când copiii lui Israel erau deja pe drum. Altfel spus, „după ce copiii lui Israel plecaseră” sau „după ieșirea copiilor lui Israel din țara Egiptului”. Comparați cu 16:1, unde se folosește aceeași expresie. Aceeași zi. Literal, „în ziua aceea”—care poate însemna doar „în ziua în care a început luna”—în prima zi a Sivan-ului.²

Apoi, un comentator pe nume George Bush (nu e vorba despre fostul președinte al S.U.A., ci despre un teolog din secolul al XIX-lea) a afirmat:

V. 1. În cea de-a treia lună. Ebraicul... *babodesh hashshelishi*, în cea de-a treia lună nouă; așa cum semnifică termenul, în sensul strict al cuvântului, prin care trebuie să se înțeleagă, potrivit obiceiului evreiesc, prima zi a lunii, deși pentru o mai mare claritate, este adăugată expresia ‘aceeași zi’, însemnând prima zi a lunii. Asta se întâmplă exact la patruzeci și cinci de zile de la plecarea lor din Egipt; căci, adăugând șaisprezece zile ale primei luni la cele douăzeci și nouă din cea de-a doua, ar rezulta patruzeci și cinci de zile. La acestea, trebuie să adăugăm ziua în care Moise a urcat pe munte ca să se întâlnească cu Dumnezeu, v. 3, ziua următoare, după ce el s-a întors cu răspunsul lor la Dumnezeu, v. 7, 8, și celelalte trei zile menționate, v. 10, 11, care totalizează exact cincizeci de zile de la Paște până la ziua în care Legea a fost dată pe Muntele Sinai. Începând din acest moment, praznicul ce-a fost respectat de-a lungul vremurilor pentru a sărbători acest eveniment a fost numit Rusalii sau Ziua Cincizecimii. Tocmai în timpul acestui praznic Duhul Sfânt le-a fost dat Apostolilor, Fapte 2:1–4, pentru a-i împuternici să vestească întregii lumi noul legământ al Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. O asemenea coincidență izbitoare de momente și anotimpuri este demnă de remarcat.³

Câteva comentarii se referă la o tradiție evreiască ce susține că Legea a fost dată în cea de-a șasea zi a celei de-a treia luni. Totuși, când ei ajung la această dată, ei mută și Praznicul Rusaliilor la data respectivă. Deși este multă ambiguitate în ce privește ziua efectivă a lunii când Dumnezeu S-a pogorât pe Muntele Sinai, există o părere unanimă că acest lucru s-a petrecut în aceeași zi cu Rusaliile. Potrivit comentariului *interpretării Bibliei*:

² H. D. M. Spence și Joseph S. Exell. *The Pulpit Commentary: Vol. 1, Genesis, Exodus*. Peabody, MA.: Hendrickson Publishers, 1989, 104.

³ George Bush. *Commentary on Exodus*, Grand Rapids: Kregel Publications, 1993, 231.

19:1–2a... Sărbătoarea Săptămânilor (Rusaliele) a căzut, așadar, în cea de-a șasea zi a celei de-a treia luni. Aceasta comemora ziua în care a fost dată Legea pe Muntele Sinai. Sosirea în Sinai trebuie, așadar, plasată foarte devreme în cea de-a treia lună. Versiunea Revised Standard Version a Bibliei afirmă că acest lucru s-a întâmplat în prima zi a lunii. Aceasta este și interpretarea Mekiltei (ad loc.).⁴

Comentariul despre cartea Exodului din Dicționarul biblic *Anchor* susține o concluzie similară: Tradiția evreiască așează momentul în care a fost dată Legea în cea de-a șasea zi a celei de-a treia luni (babilonianul *Siwvan*), care coincide cu data rabinică pentru Sărbătoarea Săptămânilor (*Savu'ot*/Cincizecimea). Acest calcul presupune interpretarea rabinică a Lev. 23:15–16: Sărbătoarea Săptămânilor începe la cincizeci de zile după ce primul 'Omer (sau măsura de orz) i-a fost adus lui Yahweh în „ziua de după Sabat”, însemnând cea de-a doua zi a Azimilor. Dar aceasta nu este probabil semnificația originală a Lev. 23:15–16 (vezi vol. I, pag. 429–32).⁵

Am început să mă întreb: De cât timp asociaseră interpreții Bibliei apariția lui Dumnezeu pe Muntele Sinai cu apariția Duhului Sfânt din Ziua Rusalilor? Pentru că nu-mi aminteam să fi auzit vreo asociere între aceste două evenimente în primii mei douăzeci și cinci de ani de viață, m-am gândit inițial că eu am descoperit acest lucru. Dar apoi, am găsit această asociere discutată în comentarii de-a lungul celor trei sute de ani precedenți. În final, am găsit următorul paragraf: Cât de veche este asocierea sărbătorii celei de-a treia luni cu momentul în care a fost dată legea pe Muntele Sinai? Acest lucru este pentru prima oară clar afirmat în sec. II î.e.n. Dar să fi existat o asemenea asociere și în era biblică? 2 Cron. 15:10–15 consemnează că împăratul Asa a convocat o mare adunare „în luna a treia” (Weinfeld 1978:11)—nu e precizată nicio dată—în care, la îndemnul proorocului, poporul și-a reînnoit legământul cu Yahweh, a reclădit altarul și i-a jurat credință lui Dumnezeu în mijlocul sunetelor de trâmbițe și de buciume. În mod semnificativ, legământul este numit jurământ *sebu'a* (2 Cron 15:14–15), evocând numele sărbătorii *sabu'ot*... 'săptămâni'.⁶

Așadar, chiar înainte de Rusaliele Noului Testament, Rusaliele Vechiului Testament au fost asociate cu Muntele Sinai.

Explicația este următoarea: Revărsarea nou-testamentală a Duhului Sfânt din Ziua Rusalilor a fost vestită de un semn vechi-testamental: pogorârea lui Dumnezeu înaintea israeliților pe Muntele Sinai. Așa cum primul Paște prevestește jertfa Mielului desăvârșit, tot așa Sinaiul prevestește Rusaliele. Există similarități și indicii în primele evenimente care ne explică și ne pregătește să înțelegem evenimentele de după aceea. Sinaiul ne ajută să înțelegem Cincizecimea. Ne ajută să înțelegem că Cincizecimea nu este o întâmplare singulară, izolată. Dumnezeu a avut-o în minte cu secole înainte ca El

să Se pogoare în pustia Sinai, să-Și descopere slava și să pună deoparte un popor pentru scopul Lui sfânt.

Acest capitol se concentrează pe un al doilea principiu care oferă o înțelegere mai profundă a Rusalilor, și anume că semnul prevestitor al Rusalilor este pogorârea lui Dumnezeu la Sinai. Sărbătoarea roadelor oferă o înțelegere asupra Cincizecimii, așa cum oferă și pogorârea lui Dumnezeu la Sinai. Sinai este un semn prevestitor al Cincizecimii. Să analizăm mai atent câteva dintre aceste implicații.

Prima implicație pe care aș dori s-o aduc în discuție este că Dumnezeu are dorința de a Se apropia de omenire. Deși Dumnezeu este omniprezent, Biblia învață că există concentrări sau zone în care oamenii devin mai mult conștienți de prezența Lui. Dumnezeu este omniprezent, totuși El locuiește în cer. Isus este omniprezent, dar El stă la dreapta Tatălui. Duhul Sfânt este omniprezent, totuși El vine să locuiască în credincioși pentru a le oferi mângâiere.

Prin urmare, deși Dumnezeu este omniprezent, la Sinai El S-a pogorât pe pământ. Gloria și prezența Lui S-au pogorât pe Muntele Sinai. De asemenea, Dumnezeu S-a apropiat de un singur om: Moise. Dumnezeul cerurilor Se arată acum pe pământ și interacționează cu omul.

Aceeași implicație se repetă în Noul Testament la Rusalii. La Cina cea de taină, Hristos le-a spus celor unsprezece că vor primi, nu după mult timp, un Ajutor de la Tatăl: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:16–17). În Ziua Cincizecimii, în odaia de sus, Dumnezeu Duhul Sfânt S-a pogorât și i-a umplut pe credincioși cu prezența Lui. Dumnezeu a dorit să locuiască personal în mijlocul poporului Său. Sinai a indicat în mod implicit acest lucru. Rusaliele l-au confirmat.

Cea de-a doua implicație pe care doresc s-o aduc în discuție este că Dumnezeu e atât de sfânt încât o întâlnire directă, precum cea de pe Muntele Sinai sau din Ziua Rusalilor, produce schimbări majore în persoana care s-a întâlnit cu Dumnezeu. Fie că Dumnezeu lasă să cadă „mantia care învăluie caracterul Lui tainic”, fie că El dă la o parte „vălul Său de intimitate” sau că, pur și simplu, devenim mai sensibili și mai conștienți de un Dumnezeu care este întotdeauna prezent lângă noi, acel eveniment ne schimbă în multe feluri. Chiar și în forma Lui întrupată, Hristos a avut un impact remarcabil asupra oamenilor. Unii s-au prosternat înaintea Lui. Alții au început să tremure. Alții au plâns. Totuși, în aparițiile mai mistice, spirituale, oamenii au reacționat într-un mod ieșit din comun. Fața lui Moise a început să strălucească, probabil fără ca el să fie conștient de aceasta. Cei 120 din odaia de sus s-au transformat din niște ucenici fricoși în evangheliști de stradă, plini de îndrăzneală. Aceste transformări uimitoare au rezultat în urma unei întâlniri cu Dumnezeu, care le-a schimbat complet viața.

În perioada în care îmi redactam lucrarea de master la Fuller Theological Seminary, unul dintre profesorii mei era un prezbiterian plin de Duhul. Într-o zi, discutam cu el despre închinare. El a afirmat că mulți nepenticostali sunt

⁴ *The Interpreter's Bible, Volume I*, New York: Abingdon Press, 1952, 970.

⁵ Propp, William H. C. *The Anchor Bible, Exodus 19–40*, New York: Doubleday, 2006, 154.

⁶ *Ibid*, 154.

intrigați de închinarea vie, înflăcărată a pentecostalilor și a carismaticilor și că ei încearcă acum să includă unele din cântecele acestora în propriile lor servicii de închinare. El a concluzionat că: "Aceștia nu vor fi niciodată în stare să cânte precum carismaticii până când nu vor avea experiența carismaticilor". Ce voia el să spună de fapt? Botezul cu Duhul Sfânt este o experiență care dezvăluie gloria și prezența lui Dumnezeu într-o dimensiune pe care credinciosul n-a mai experimentat-o până atunci. Dumnezeu devine pentru credinciosul respectiv mai real și mai copleșitor ca oricând. Credincioșii plini de Duhul Îl simt pe Dumnezeu atât de aproape încât modul în care ei cântă despre El și modul în care ei Îi cântă lui Dumnezeu se schimbă radical.

Cea de-a treia implicație este că aceste întâlniri personale cu slava lui Dumnezeu produc niște schimbări vizibile. M-am referit deja la îndrăzneala ce vine deseori peste oamenii care sunt umpluți cu Duhul Sfânt. Vreau să mă ocup acum de o schimbare mai controversată: sfințenia. În mod biblic, prezența lui Dumnezeu este simbolizată de sfințenie. Dumnezeu i-a dat instrucțiuni lui Moise ca israeliții să se sfințească și să-și spele hainele în pregătirea pentru apariția lui Dumnezeu (Ex. 19:10). Odată cu apropierea acelei zile, oamenii au început să tremure de teamă că sfințenia lui Dumnezeu îi va mistui din cauza imperfecțiunilor lor. Totuși, Dumnezeu ne dă porunca: "Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt" (1 Pet. 1:16). Ar putea însemna asta că Duhul "Sfânt" îi poate ajuta pe credincioși să fie sfinți?

Vreau să vă amintesc că ceea ce se cunoaște ca mișcarea pentecostală modernă s-a născut, de fapt, din mișcarea pentru sfințenie din secolul al XIX-lea. Credincioșii se săturaseră să păcătuiască și să-și ceară iertare în fiecare seară pentru păcatele pe care le făcuseră în ziua respectivă. Rugăciunea lor era ca Dumnezeu să le poată ierta păcatele, să-i ajute să scape și de dorința de a păcătui. Ei Îl căutau pe Dumnezeu pentru mai mult ajutor ca să trăiască vieți sfinte. În mod biblic, ei vedeau că botezul în Duhul Sfânt oferea frecvent acel ajutor, astfel că au început să caute acel botez, la care se refereau și ca sfințire, sfințire deplină, leacul dublu sau cea de-a doua binecuvântare. Deși mulți respingeau modul în

care Dumnezeu le răspundea la rugăciuni, mulți nu l-au respins; și așa s-a născut mișcarea pentecostală modernă. Aceasta s-a născut din dorința oamenilor de a trăi vieți sfinte. Vă pot auzi deja citând nume de slujitori pentecostali pe care-i cunoașteți și care au avut eșecuri morale răsunătoare în viețile lor. În ciuda acelor eșecuri, termenul "sfințenie" a fost frecvent asociat cu grupări pentecostale.

În concluzie, am învățat că prezența lui Dumnezeu pogorâtă pe Muntele Sinai pare să se fi întâmplat la cincizeci de zile după primul Paște. Prin urmare, acesta ar trebui văzută ca o prevestire a Cincizecimii nou-testamentale. Implicația care reiese din aceste două evenimente este că pentecostalii ar trebui să se aștepte la un Dumnezeu care dorește să Se apropie de ei în gloria și sfințenia Sa. Întâlnirea directă a lui Dumnezeu cu urmașii Lui îi va face probabil pe aceștia să aibă mai multă îndrăzneală în mărturisirea lor și să trăiască vieți mai sfinte. Pentecostalii adevărați n-ar trebui să fie doar vorbitori în limbi, ci și să-L proclame cu îndrăzneală pe Dumnezeu și să reflecte sfințenia Lui în propriile lor vieți.

MARK WOOTTON, D.Min., predă cursuri despre conducerea pentecostală la Evangel University. De asemenea, a slujit ca pastor, plantator de biserici și administrator de colegiu.

Acest articol este preluat din *The Complete Pentecostal More Than Just Tongues* © 2010 de Mark Wootton.

Folosit cu permisiunea autorului.

Toate drepturile rezervate.

Păstorirea sănătoasă din punct de vedere emoțional

Pentru a ne păstra sănătatea emoțională în timpul slujirii va trebui să începem să umblăm prin adevărul neplăcut și dureros al confruntării modului în care ne descurcăm în trei domenii majore ale vieții și lucrării.

de **Pete Scazero**

După 20 de ani de slujire ca pastor senior, am fost nevoit în cele din urmă să-mi recunosc superficialitatea în modul în care am condus biserica. Superficialitatea este modul în care mulți dintre noi facem față numeroaselor cereri, presiunii constante și programelor supraîncărcate. Ne ocupăm de multe probleme în mod superficial, fără să ne implicăm pe deplin. Ca și atunci când frunzărim o carte, avem impresia că ne-am făcut o idee despre ce spune cartea în ansamblu; în realitate, însă, suntem departe de adevăr.

Cum veți ști că vă ocupați superficial de ceva anume?

- Când mergeți de la o ședință la alta fără o conștientizare a lui Dumnezeu.
- Când spuneți «da» la angajamente noi și la extinderi, fără a urmări până la capăt ceea ce faceți deja.
- Când vă dați seama că n-aveți destul timp să permiteți adevărului despre ceea ce predicați ca să vă transforme propria umblare cu Hristos.
- Când evitați deciziile dificile și adevărul greu de suportat pentru că acestea vor supăra sau vor deranja pe cineva.
- Când vă angajați într-o convorbire telefonică sau într-o vizită pastorală — sub impulsul resentimentelor.
- Când nu vă puteți stăpâni să nu vă gândiți la treaba lăsată neterminată la biserică atunci când vă aflați cu familiile voastre.
- Când sunteți prea ocupați ca să reflectați asupra propriei voastre inimi sau să vă cultivați relația personală cu Isus Hristos.
- Când nu investiți în propria voastră creștere personală și în propria căsnicie.

- Când vă măsurați succesul pe baza a ceea ce spun alți oameni, în loc să vă bazați pe valoarea interioară pe care doar Dumnezeu o apreciază corect.

De multe ori, superficialitatea este un mecanism defensiv de negare care ne împiedică să creștem spiritual și emoțional. Este un mod de a evita aspectele slujirii care ne stârnesc anxietate sau frustrare. Pentru o vreme putem face acest lucru, dar, în final, vom avea de suportat consecințe neplăcute, chiar dramatice. Iată în ce mod am suportat eu consecințele și cum am fost forțat să mă confrunt cu superficialitatea mea.

Ani la rândul, comitetul bisericii noastre, în evaluarea anuală a rolului meu, m-a întrebat ce anume îmi place să fac în calitatea mea de pastor senior.

„Îmi place foarte mult să predic, să-i învăț și să-i ucenicizez pe oameni și să dezvolt viziuni”, le-am răspuns eu. „Dar Dumnezeu nu m-a înzestrat și cu darul administrării sau conducerii organizației. Administrarea mă frustrază, pur și simplu”.

An de an, împreună cu comitetul bisericii, am încercat să găsec modalități prin care să mă implic în conducerea

administrativă, pe lângă rolul meu ca pastor. De fiecare dată, ne loveam de un zid. Nimic nu părea să meargă pe termen lung. Aceasta a fost o problemă când biserica avea doar un an, dar și după douăzeci de ani de existență. Problema nu consta în mărimea bisericii. Ea se regăsea în mine însumi.

Cu toate acestea, am continuat să evit să iau decizii dificile, să mă ocup de voluntari, să-mi fac timp să planific ședințe sau să studiez detaliile diverselor proiecte.

Am văzut clar lucrurile pe care aveam nevoie să le facem, dar doream ca altcineva să se ocupe de ele. *Toate acestea sunt lucruri de administrație*, mi-am zis eu. *De așa ceva ar trebui să se ocupe altcineva. Este clar că nu sunt eu acela!*

În retrospectivă, pot identifica doi factori care au constituit un obstacol pentru mine.

N-am avut încredere în mine însumi. De-a lungul slujirii mele, am făcut multe greșeli administrative și am avut sentimente amestecate cu privire la ideea de a încerca din nou. În plus, alți pastori, inclusiv soția mea, mi-au spus: „Tu nu ești înzestrat cu acele daruri, așa că mizează pe punctele tale tari și găsește pe alții care să completeze punctele tale slabe. Petrece-ți timpul studiind Cuvântul și rugându-te. Lasă-i pe

găsească vreo vină. E dificil să faci schimbările necesare. Tot ce știi este că tu te afli în poziția de a face acest lucru, dar nu-l faci. Nu impui staff-ului bisericii valorile noastre de spiritualitate sănătoasă emoțional, în măsura în care este necesar acest lucru. Ești mereu nervos și nemulțumit. Noi avem o biserică minunată, dar...”

Ea s-a oprit brusc, după care a aruncat bomba.

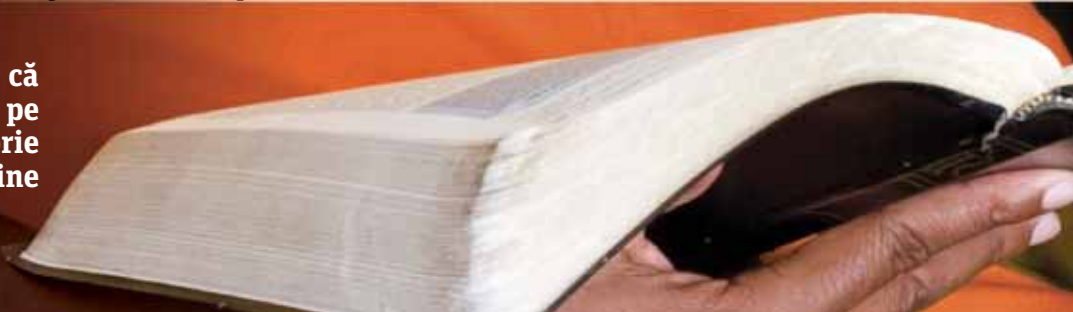
„Problema ești chiar tu. Poate că n-ai abilitățile să faci ceea ce trebuie făcut. Poate că e nevoie să lași pe altcineva să preia conducerea”.

Deși m-au durut cuvintele soției mele, am știut că acesta este adevărul. Următoarea zi am pretrecut-o singur împreună cu Dumnezeu și jurnalul meu.

Într-adevăr, doream ca altcineva să vină și „să pună casa în ordine”, să conducă biserica prin schimbările dureroase ce ne stăteau în față. Dar acum îmi era foarte clar. Am recunoscut adevărul: cel mai puternic obstacol ca biserica New Life Fellowship să devină ceea ce Dumnezeu dorea de la ea eram chiar eu, nu altcineva sau un alt factor.

În anul următor, am învățat că abilitățile necesare pentru a face munca executivă a unei organizații nu sunt greu de

Este o iluzie să ne imaginăm că îi putem conduce pe oamenii pe care-i păstorim într-o călătorie spirituală pe care noi înșine n-am făcut-o.

alții să se ocupe de administrarea bisericii”. Am devenit și mai demoralizat, convins că nu sunt în stare să fac acel lucru.

Eram un laș. De fiecare dată când vedeam ce trebuia făcut, îmi dădeam seama că mă temeam să intru în miezul problemei. Trebuia să facem schimbări în modul de conducere. Nu prea puneam în valoare persoanele capabile. Iar altele nu-și făceau bine treaba. Și asta își puna amprenta din ce în ce mai mult asupra bisericii.

Luasem și până atunci decizii dificile, dar acum devenisem superficial, încercând să evit chestiunile administrative în care ne puteam împotmoli. Adevărul era că mă temeam că oamenii mă vor înțelege greșit, că voi pierde niște prieteni, iar unii vor părăsi adunarea, stopând creșterea bisericii noastre.

M-am văicărit. M-am enervat. Am început să caut vinovați. M-am îmbufnat. Dar n-am realizat nimic.

MI-AM DESCOPERIT, ÎN SFÂRȘIT, INTEGRITATEA PERSONALĂ

O serie de evenimente au reușit, în cele din urmă, să mă scoată din acest blocaj.

Mai întâi, frustrarea mea a ajuns la o cotă maximă. Comportamentul liderilor bisericii noastre nu reflecta mesajul pe care-l predicam eu. Nu mai puteam predica un mod de viață pe care noi, liderii, nu-l trăiam.

Cam în acea vreme, soția mea, Geri, mi-a spus: „Pete, eu cred că problema este curajul, curajul tău. Nu caut să-ți

învățat. Adevărata dificultate era aceea de a-ți face timp, de a reflecta înaintea Domnului, de a-ți face curaj să abordezi conversații dificile și de a merge până la capăt. Pășeam acum în adevărul neplăcut și dureros care avea să ducă la eliberarea mea și a bisericii New Life.

SĂNĂTATEA EMOTIONALĂ ÎN BISERICĂ

Întrucât luasem hotărârea de a nu mai fi superficial în conducerea mea și de a-mi însuși abilitățile necesare pentru o conducere eficientă, am început să mă gândesc la câtă superficialitate exista și în alte domenii din viața mea.

Îți poți face cumpărăturile de Crăciun și-ți poți spăla mașina într-un mod superficial. Poți fi superficial în viața ta socială, în e-mailurile tale și în lista de lecturi. Dar nu fi superficial în ceea ce este cel mai important!

Am devenit conștient de tentația mea de a fi superficial în trei domenii majore din viața mea. Fiecare avea implicații profunde atât pentru mine însumi cât și pentru oamenii pe care-i slujesc. Aceste trei domenii se aplică indiferent dacă biserica ta are 30, 50, 100 sau 1000 de oameni. A te conduce pe tine însuși reprezintă întotdeauna cea mai mare provocare.

RELAȚIA TA CU DUMNEZEU

Cultivarea unei vieți cu Isus necesită foarte mult timp concentrat pe acest lucru. Zile pe care să le petreci singur cu Dumnezeu, ore de meditație asupra Scripturii și timpul pentru citirea Cuvântului sunt indispensabile. Dar cu toții

suntem înconjurați de distrageri nesfârșite și de voci care ne cheamă răpindu-ne din timpul de a sta la picioarele lui Isus, așa cum a făcut Maria în Luca 10:38–42.

De-a lungul istoriei bisericii, unul din cele șapte păcate capitale este indolența, apatia (*acedia*, ”nepăsarea”), ce descrie nu doar lenevirea, ci și starea de a fi ocupat cu lucruri inutile. Noi suntem ocupați, au explicat îndrumătorii spirituali, pentru că nu suportăm efortul cerut de o viață de reculegere și singurătate cu Dumnezeu. Nu poate exista răbdare pentru activism, chiar și pentru activitățile evlavioase, dacă nu se susține dintr-o viață lăuntrică intensă cu Dumnezeu.

Părinții Pustiului au avertizat, nu de puține ori, despre faptul de a ne aglomera cu activități pentru Dumnezeu înainte de momentul potrivit. Ei ne oferă un avertisment ce rămâne valabil și în zilele noastre.

Prin urmare, pentru a nu mai fi superficial în relația mea cu Dumnezeu, am început să adopt obiceiuri monastice în viața mea. De exemplu, am început să practic plimbări zilnice până la birou, timp în care-mi planific ziua. Am început să-mi structurez ziua în jurul a 3-4 perioade scurte în care să mă opresc din ceea ce fac, să citesc Scriptura și să meditez

asupra ei în liniște. De asemenea, mi-am impus să am „zile de tăcere”, ca elemente indispensabile vocației mele de păstor.

Este o iluzie să ne imaginăm că îi putem conduce pe oamenii pe care-i păstorum într-o călătorie spirituală pe care noi înșine n-am făcut-o. Niciun program nu poate substitui superficialitatea și bunul plac care au pus, inevitabil, stăpânire asupra lucrării noastre, atunci când suntem superficiali în relația noastră cu Dumnezeu. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă cei Doisprezece și-ar fi permis să fie distrași de la Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune în Fapte 6.

RELAȚIA CU TINE ÎNSUȚI

Majoritatea dintre noi suntem până peste cap de ocupați și de preocupați. Suntem mereu într-o goană nebună după mai mult timp și epuizați de nevoile nenumărate din jurul nostru. Cine mai are timp să se bucure de Isus, de partenerii noștri de viață, de copiii noștri, de viața în sine?

Presupunem că vom recupera altă dată orele nedormite. Sau presupunem că vom găsi mai târziu timp să ne relaxăm. Puțini dintre noi mai avem timp pentru distracție și hobby-uri. Pur și simplu, există prea multe lucruri pe care trebuie să le facem pentru Dumnezeu.

Isus ne arată modelul pentru o îngrijire de sine sănătoasă. Cu povara lumii pe umerii Săi, noi Îl vedem odihnindu-Se și bucurându-Se de ceea ce alții Îi aduc, înainte ca El să meargă la Cruce (Ioan 12:1–8).

Bernard of Clairvaux, ca și Augustin înaintea lui, a recunoscut că dragostea matură nu există fără o bază a dragostei de sine. Dacă nu vom ști cum să ne îngrijim pe noi înșine, nu-i putem iubi pe alții așa cum trebuie. Numai în lumina dragostei lui Dumnezeu ne putem iubi așa cum se cuvine. Bernard chiar a argumentat că dragostea de sine pe care ne-o arătam de dragul lui Dumnezeu este modul suprem de a-L iubi pe Dumnezeu. Slujirea fără pauze poate distruge bucuria Domnului, care este țaria noastră.

Un secret al eliberării noastre este redescoperirea păstrării Sabatului, o practică de formare spirituală radicală, contraculturală. Eu accept invitația lui Dumnezeu de a mă opri din ceea ce fac, de a mă odihni, de a-mi desfăta sufletul și de a medita la El timp de 24 de ore neîntrerupt. Pentru mine, aceasta înseamnă să mă opresc din orice activitate de la 7 seara vineri până sâmbătă seara la 7 — chiar dacă nu mi-am terminat predica pentru ziua următoare. Îmi amân tot ce trebuie sau ar trebui să fac. Evit computerul, e-mailurile și orice activitate legată de biserică. Zilele de sâmbătă le petrec făcând alte activități, precum curățenie în casă, repararea mașinii, spălatul rufelor și plătirea facturilor.

Sabatul ne îndeamnă să integrăm în orarul nostru din fiecare săptămână obiceiul de a nu face nimic. Noi nu realizăm ceva măsurabil. Acest lucru este, după standardele lumii, ineficient, neproductiv și inutil. Totuși este unul din cele mai fundamentale elemente pe care ni le-a dat Dumnezeu ca să putem avea grijă de noi.

TU ȘI CĂSNICIA TA (UNDE ESTE CAZUL)

Puțini sunt dispuși să admită condiția tristă a căsniciilor multor păstori. Recunoașterea acestui fapt ar putea destabiliza, cel puțin pe termen scurt, unele dintre bisericile noastre în plină ascensiune.

Cele mai bune conferințe denominaționale și pentru lideri, pe lângă seminariile și școlile noastre, nu ne învață cum să avem căsnicii durabile. Noi ignorăm presiunile unice ale lucrării, presupunând, în mod greșit, că o căsnicie de durată se va întâmpla de la sine, dacă ne concentrăm pe slujirea lui Dumnezeu.

Uităm principiul biblic: așa cum merge căsnicia liderului, așa va merge și biserica. Dacă suntem superficiali acasă, nu vom fi în stare să conducem o familie sănătoasă a bisericii (1 Timotei 3:5).

Dacă ești căsătorit, chemarea ta este, mai întâi, față de partenerul tău de viață și față de copiii pe care ți i-a dat Dumnezeu. Acest legământ are prioritate față de biserica și congregația ta.

Pavel se referă la legătura dintre soț și soție ca o prefigurare a unirii lui Hristos cu mireasa Lui, Biserica (Efeseni 5:31,32). Din acest motiv, Dumnezeu intenționează ca sexualitatea și căsnicia noastră să proclame și să reflecte uniunea noastră cu Hristos. Uniunea noastră maritală trebuie să fie o imagine și experiența de a primi și a dărui dragostea lui Dumnezeu.

Cine mai are timp să investească într-o asemenea călătorie de învățare și creștere?

Unii păstori vor spune: „Pete, voi fi nevoit să schimb întregul mod în care fac lucrarea?” Da, așa este.

O parte a motivului pentru care am fost superficial în conducerea mea este că am separat secularul de sacru.

Geri și cu mine ne-am luat angajamentul, acum 19 ani, că investirea în căsnicia noastră va fi cea mai mare prioritate a vieților noastre, după Hristos. Calendarul nostru a început să reflecte acea schimbare. Ne-am pus deoparte un timp special, neîntrerupt de nicio distragere, în fiecare zi și în fiecare săptămână, pentru a fi împreună.

Desigur, tentația de a fi superficiali în căsniciile noastre rămâne. Dar pe măsură ce teologia noastră cu privire la căsnicie ca vocație, ca și chemare specifică și misiune de la Dumnezeu s-a adâncit de-a lungul anilor, acest lucru a subminat tentația noastră de a fi superficiali.

TU ȘI CONDUCEREA TA

O parte a motivului pentru care am fost superficial în conducerea mea este că am separat secularul de sacru, am tratat funcțiile executive de planificare a conducerii pastorale ca fiind mai puțin semnificative și sfinte decât rugăciunea și studiul biblic.

Ani la rând, am preferat să fac lucrurile ușoare, nu cele necesare. Personal, evit, cu orice preț, conflictele și tensiunile. Cine nu face asta?

Când am încetat să mai fiu superficial, am început să văd cât de multă validare din exterior îmi puneam amprenta asupra vieții mele. Doream ca oamenii să-mi spună că sunt un om de treabă. Am descoperit că oamenii mă evitau și mă ocoleau după ce aveam cu ei conversații dificile.

Evitam uneori întâlnirile care știam că vor fi dificile. Nu spuneam adevărul gol-goluț când acesta era neplăcut. Preferam să nu pun întrebări dificile sau să spun răspicat când ceva era clar greșit.

E mai ușor să te grăbești la o ședință fără s-o planifici. Dar e dificil să petreci timpul necesar ca să te lămurești asupra scopurilor tale și a agendei bisericii tale.

E mai ușor să reacționezi decât să rămâi calm și într-o atitudine de rugăciune. Mi-am bazat multe dintre deciziile mele pe sentimente și impulsuri. Când s-a întâmplat așa, a fost dificil să ofer o conducere prudentă.

E ușor să spui un lucru și să faci alt lucru. Dar e dificil să rămâi concentrat pe ceea ce faci și să-ți respecti angajamentele.

E ușor să treci cu vederea peste inconsecvențe. Dar e dificil să analizezi informații dureroase care îți arată că lucrurile nu merg tocmai bine.

E ușor să simulezi o stare de calm pentru a-i liniști pe oameni. Dar e dificil să spui adevărul atunci când este posibil ca aceștia să se supere.

E ușor să numim viziune învârtirea în cerc și exagerările. Dar e dificil să îndeplinești credința cu faptele concrete.

Trebuie să ținem minte scopul nostru — transformarea oamenilor după chipul lui Hristos. A-i iubi pe oameni nu înseamnă a-i ține într-o stare de fericire. Isus este modelul care ne arată că a-i răni pe oameni este, deseori, o parte din procesul prin care-i ajuți să se maturizeze.

Și nu uitați: conducerea care nu este superficială ne eliberează pe noi înșine și pe cei pe care-i păstorim — chiar dacă acest lucru este dureros la început.

Pete Scazzero este pastor senior al bisericii New Life Fellowship din Queens, New York, și autor a două best-selleruri: *The Emotionally Healthy Church* și *Emotionally Healthy Spirituality*. Vizitați-l pe Peter la: www.facebook.com/petescazzero și www.emotionallyhealthy.org.

COASTA LUI ADAM

de Marcia Lednicky

Partea 1

S-au scris multe cărți despre relația unei soții cu soțul ei. Totuși, rolul unei *soții de păstor* este unic. De aceea, în articolul de față, și în alte câteva ce vor urma, ne propunem să analizăm acest loc foarte special pe care-l ocupă partenera de viață a păstorului, precum și modul în care ea își poate ocupa locul de slujire pe care i l-a dat Dumnezeu.

SCOPUL LUI DUMNEZEU ÎN CREAREA UNUI „AJUTOR POTRIVIT” PENTRU ADAM

Pentru început, să încercăm să înțelegem ce spune Scriptura despre scopul lui Dumnezeu în crearea unui „ajutor potrivit” pentru primul bărbat, Adam.

Genesa 2:18: „*Domnul Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.*” Cuvântul „ajutor” nu este un termen înjositor; el este deseori folosit în Scriptură pentru a-L descrie pe Dumnezeu Atotputernic. De fapt, Evrei 13:6 spune: „*Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?*” Definiția ebraică a cuvântului «ajutor» este „persoană care ajută pe o alta ca să ajungă la o dezvoltare deplină”.

Dumnezeu a creat-o pe Eva, și așa a început un parteneriat.

- Femeia a fost creată ca o *completare a bărbatului, ca parte integrantă a bărbatului și ca un partener influent pentru bărbat.*
- Ca parteneră a bărbatului, femeia n-are o poziție dominantă asupra acestuia, ci fiecare contribuie la desăvârșirea celuilalt, îndeplinindu-și sarcinile date lor de către Dumnezeu.
- Când Dumnezeu l-a creat pe bărbat, și din bărbat a creat-o pe femeie, El a creat și o uniune în care găsești *prietenul cel mai de încredere, dragostea fără egal, cel mai credincios confident și un partener pentru toată viața.*

Când a explicat acest verset, vestitul predicator Matthew Henry a scris cândva:

„Femeia a fost făcută dintr-o coastă de-a lui Adam; n-a fost făcută din capul lui, ca să-l conducă, nici din picioarele lui, ca să fie dominată, ci din coasta lui, ca să-i fie egală, de sub brațul lui, ca să fie protejată, și de lângă inima lui, ca să fie iubită.”

În vremea lui Hristos femeile au fost profund implicate în slujirea Domnului, în moduri nenumărate și semnificative.

- Femeile au fost ultimele care au plecat de lângă trupul răstignit și lipsit de viață al lui Hristos (Marcu 15:47).
- Primele care au vizitat mormântul (Ioan 20:1).
- Primele care au vestit învierea (Matei 28:8).
- Au luat parte la prima întâlnire de rugăciune (Fapte 1:14).
- Primele care i-au întâmpinat pe misionarii Pavel și Sila în Filipi (Fapte 16:13).
- Prima convertită din Europa (Lidia) (Fapte 16:14).

PRINCIPII DE BAZĂ PENTRU O SLUJIRE RODNICĂ A DOMNULUI

Să începem cu câteva principii de bază care ne vor ajuta să devenim roditori în slujirea Domnului.

Ce veți face împreună voi doi cu chemarea pe care v-a dat-o Dumnezeu? Două vieți, dedicate pe deplin planului și scopurilor lui Dumnezeu. Și, în lipsa unui cuvânt mai bun, care este mai exact „rolul” vostru în acest parteneriat? În unele căsnicii, atât soțul cât și soția au fost chemați de Dumnezeu la o lucrare de propovăduire a Cuvântului. Totuși, în multe cazuri, soția este un tovarăș de viață și un ajutor pentru soțul ei, dar ea n-a fost chemată la „slujirea de la amvon.” Acest fapt stârnește deseori o remarcă interesantă—„Soțul meu a fost chemat în lucrare, nu eu!”

„Dar, pentru om [Adam], nu s-a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească. Atunci Domnul a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: «Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie pentru că a fost luată din om»” (Genesa 2:20b-23 NIV).

Permiteți-mi să vă vorbesc acum puțin despre mine. Am fost binecuvântată să mă nasc în casa unui păstor. Părinții mei L-au iubit pe Dumnezeu, au fost foarte dedicați în slujirea Lui și au avut o mare dragoste față de oameni. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru minunata moștenire pe care mi-a dat-o. Eu n-am fost chemată la „slujirea de la amvon”, dar m-am căsătorit cu un păstor și împreună am împlinit, și-aș putea adăuga că încă mai căutăm să urmărim și să împlinim, chemarea lui Dumnezeu din viețile noastre. Iubesc slujirea; aceasta este viața mea. Am slujit ca soție de păstor, am predat într-un colegiu biblic cursuri pentru actuale și viitoare soții de păstori și am slujit la multe retreat-uri organizate pentru soții de păstori. Dumnezeu mi-a deschis multe uși dându-mi oportunitatea să împărtășesc Cuvântul Său și credințioșia Lui față de cei ce sunt urmașii Săi. Cu multă rugăciune stăruitoare, am umblat pe calea deschisă de Dumnezeu și i-am îngăduit să mă șlefuiască în modul în care dorea El să mă folosească. Totuși, în fiecare loc de slujire, trebuia să fiu în stare să mă adaptez. A devenit necesar să-mi găsesc locul special de slujire în fiecare biserică pe care noi am păstorit-o, în campus, în calitate de soție a președintelui colegiului biblic, ca soție a unui lider districtual și național ai denominațiunii din care facem parte, și ca soție de misionar. Care ar fi locul care mi s-ar potrivi? Cum m-ar putea folosi Dumnezeu cel mai bine? Acestea sunt întrebări importante pe care și le pune frecvent partenera de viață a unui păstor. Partea minunată este că slujim unui Dumnezeu care este credincios și care vede inimile noastre și cunoaște dorința noastră de a-L sluji. Există întotdeauna un loc de slujire pentru lucrătorul cu o inimă dornică și ascultătoare.

Vor fi perioade când te vei simți poate incapabilă, dar Dumnezeu nu-ți va cere niciodată să faci un lucru pentru care El nu te va echipa să-l faci. Încrede-te în El pentru călăuzire și îndrumare în fiecare loc de slujire.

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui” (2 Petru 1:3).

Când accepți chemarea lui Dumnezeu în slujirea Lui, îți vei asuma și alte responsabilități. De exemplu:

- Te vei identifica cu problemele altor oameni din biserică ta. Nu uita, ei sunt oile tale!
- Va trebui să înveți să fii flexibilă din cauza orarelor diferite.
- Urgențe pot apărea la ore târzii din noapte.
- O călătorie planificată sau un timp de odihnă programat pot fi amânate din cauza unui deces în familia bisericii.

Ca parteneră în lucrare, te vei dedica, în permanență, altora într-o varietate de moduri care te pot secătui spiritual, și chiar fizic. E posibil ca deseori să faci sacrificii în ce privește timpul soțului tău. Nu uita că și Hristos trebuie să aibă întâietate în viața lui. Totuși, a-i da întâietate lui Hristos și a pune slujirea pe primul loc nu înseamnă același lucru. Aceasta va necesita probabil adaptări în timpul trecerii prin diferitele etape ale lucrării de slujire și trebuie să fie în permanență un subiect de rugăciune pentru ambii parteneri.

DEZVOLTAREA SPIRITUALĂ ȘI DEDICAREA FAȚĂ DE DUMNEZEU, PRIORITATEA NOASTRĂ NR. 1

Soțul tău nu-L poate „cunoaște” pe Dumnezeu în locul tău. *O relație personală cu Isus este temeliea vieții spirituale.* Prin Cuvântul lui Dumnezeu, Tatăl nostru creșterea, singurul lui Fiu și Duhul Sfânt ni se descoperă.

Rugăciunea este puntea de legătură cu Creatorul nostru. Acesta este planul minunat pentru comunicarea spirituală pe care Dumnezeu l-a garantat fiecăruia dintre copiii Săi. Dacă Isus a simțit nevoia să Se roage când a trăit aici, pe pământ—ca să petreacă timp cu Dumnezeu pentru a face pe deplin voia Tatălui Său—cu cât mai mult avem noi nevoie să petrecem timp în prezența Lui. Doar dându-ne seama de Sfințenia lui Dumnezeu și de nevrednicia noastră, ne putem supune planului pe care El l-a pregătit pentru noi. Pe măsură ce petrec timp în prezența Lui și ascultând vocea Lui, relația mea cu El se adâncește. Prin relația mea cu El, încep să mă văd prin ochii Lui. Cu dragoste, El mă șlefuește blând și mă modelează în acea persoană care El dorește să devin, mai mult asemenea Lui. Pe măsură ce mă asemăn și mai mult cu chipul Său, natura Lui începe să se reflecte tot mai mult în viața mea. Apoi, când traversez vremuri grele, sau trebuie să mă confrunt cu o persoană dificilă, eu sunt mai bine echipată să fac față acestor situații. Nu mă bizuiesc pe propria mea tărie și putere, ci pe tăria și puterea deplină a lui Hristos care locuiește în mine. Atunci, eu îi pot influența pe alții și pot avea un impact mai mare pentru El în viața altora. Aceasta este consecința firească a unei relații devotate lui Hristos.

Nu trebuie să permitem lucrurilor ne semnificative din viață să ne răpească privilegiul sacru de a sta în prezența unui Tată iubitor. Trebuie să ne disciplinăm în a alege să punem deoparte timp ca să avem părtașie cu El, iar răsplata va fi mare. Dumnezeu va binecuvânta ascultarea și supunerea noastră, iar noi vom avea pace în inimă și bucurie în duhul nostru. Într-adevăr, cu cât petrecem mai mult timp în prezența lui Dumnezeu, cu atât mai bine Îl vom cunoaște, cu atât mai mare va fi dragostea noastră pentru El și cu atât mai mult ne vom încrede în El. Da, suntem cu toții umani, dar bătăliile vieții se câștigă pe genunchi.

O soție de păstor are multe calități valoroase, dar cea mai importantă rămâne credința ei în Dumnezeu. Noi trebuie să avem o credință ce nu poate fi clătinată de circumstanțe dificile. Aceasta trebuie să fie o credință care știe că „*El răsplătește pe cei ce-L caută*” (Evrei 11:6). Credința noastră trebuie să declare așa cum au declarat cei trei tineri iudei: „*Dumnezeul nostru poate [să ne izbăvească], și chiar de nu [ne va izbăvi]...*” (Daniel 3:17, 18). Asta nu înseamnă că nu vor exista momente foarte dureroase, răni adânci și frustrare. Dar ceea ce contează cu adevărat este că stresul zilnic și provocările emoționale nu-mi vor controla viața. Dumnezeu este în controlul oricărei circumstanțe a vieții mele. El este un Dumnezeu suveran. Aleg să mă încred în El ca Dumnezeu care rămâne credincios întotdeauna.

Faptul de a avea o credință neclintită rămâne foarte important de-a lungul vieții și lucrării, deoarece încrederea în Dumnezeu afectează tot ceea ce fac eu și are un ecou răsunător pentru orice persoană din viața mea. Pentru a fi eficient ca lider spiritual, trebuie să fi umplut cu Duhul lui Dumnezeu. S-a spus deseori: „*Nu poți exercita influență asupra cuiva care se află într-o poziție mai înaltă în Hristos decât nivelul spiritual la care te afli tu însuși*”.

Dumnezeu te-a ales să-L slujești într-un loc strategic de conducere. Da, dacă soțul tău este păstor, și tu ocupi un loc strategic de conducere. Gândește-te la acest lucru pentru câteva momente! Datorită privilegiului deosebit de a fi reprezentantul Lui, oamenii te vor urmări în permanență. Ei vor observa cum îți tratezi soțul și copiii și cum îi tratezi pe alții. Ce onoare sacră să-i pot influența pe alții prin comportamentul meu de zi cu zi!

Relația noastră cu Dumnezeu afectează totul și orice persoană din viețile noastre.

- Afectează modul în care mă văd pe mine înșami.
- Afectează relația pe care o am cu soțul meu.
- Afectează relația pe care o am cu adunarea.
- Îi afectează pe oamenii cu care vin în contact în fiecare zi.

ACEA UNICĂ PERSOANĂ CARE EȘTI TU

Dumnezeu te-a creat unică și irepetabilă, El vrea să fii tu înșăși. Pe măsură ce te străduiești să-i fii plăcută Domnului printr-o ascultare supusă, înveți să fii mulțumită cu cine ești tu. Nu ești la fel ca soția fostului păstor sau ca soția păstorului din celălalt capăt al orașului. Dumnezeu ne-a dat fiecareia abilități și daruri diferite. Oamenii vor aprecia foarte mult lucrurile speciale care te caracterizează pe tine înșăși și vor aprecia foarte mult lucrurile speciale care caracterizează soția altui păstor. Nu uita, nu ești într-o competiție cu vreo altă persoană din Biserica Domnului! Suntem cu toții mădulare ale aceluiași trup (1 Corinteni 12:27). Înțeleptul meu soț are o vorbă: „Adevărata mulțumire sufletească nu este aceea de a ne măsura cu alți oameni într-un mod comparativ sau competitiv”. De multe ori, nefericirea apare când soția unui păstor se compară cu o altă soție de păstor.

Depresiile spirituale și emoționale din rândul soțiilor de păstori se datorează deseori frământărilor lor launtrice. Aceste frământări ar putea fi cauzate de percepția soției cu privire la:

- ceea ce soțul ei așteaptă de la ea,
- ceea ce adunarea așteaptă de la ea, și
- ceea ce așteaptă ea înșăși de la ea, din cauza unei „preconcepții” pe care o are despre soția ideală de păstor.

Când m-am dedicat pe deplin lui Dumnezeu, am devenit liberă să fiu ceea ce sunt, iar sinele meu să-și atingă potențialul maxim, pentru slava lui Dumnezeu. Pe măsură ce sunt umplută de prezența lui Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu deține controlul asupra vieții mele, eu mă pot relaxa, pur și simplu, în El. Un Tată iubitor îmi va folosi personalitatea ca să-și împlinească scopul prin viața mea.

Este foarte important să fim sincere în evaluarea darurilor și abilităților noastre. Acest lucru mă ajută foarte mult să știu unde mă încadrez în planul Lui veșnic. Nimeni nu este capabil să facă totul: unul poate avea un talent muzical; altul poate fi înzestrat ca învățător; sau ca predicator la amvon. Unul poate că este înclinat spre ospitalitate; iar altul poate fi înzestrat cu darul de a-i încuraja pe alții. Toți sunt importanți și de folos Împărăției lui Dumnezeu. Nu trebuie să încercăm să fim ceva sau cineva ce nu suntem în realitate. Dumnezeu ne-a creat pe fiecare în parte, într-un mod unic, după chipul și asemănarea Sa. Totuși, El este totdeauna la lucru în viața mea ca să mă facă să semăn și mai mult cu El. Nu-L împiedica niciodată pe Dumnezeu să facă ceea ce dorește în

viața ta sau cum dorește El să te folosească. E posibil ca El să scoată la iveală o anumită abilitate, prezentă în tine, prin diferite circumstanțe. Mai înainte tu nici nu erai conștient că aveai capacitatea de a fi eficient în acel domeniu de slujire. Pe măsură ce te supui lui Dumnezeu și lucrării la care te-a chemat, El va continua să dezvolte darurile pe care le-a pus în tine.

Într-un studiu efectuat în rândul femeilor neordonate li s-a cerut acestora să enumere calitățile pe care le consideră importante la o soție de păstor.

- Un caracter sfânt
- Sinceritate
- O atitudine prietenoasă
- O personalitate plăcută
- Simțul umorului
- O dispoziție veselă
- Disponibilitatea de a-i înțelege pe alții
- Compasiune
- Bunăvoința de a asculta
- Păstrarea confidențialităților
- Aspect îngrijit
- Una a afirmat chiar: „Normală din orice punct de vedere”

La acestea aș adăuga cu siguranță:

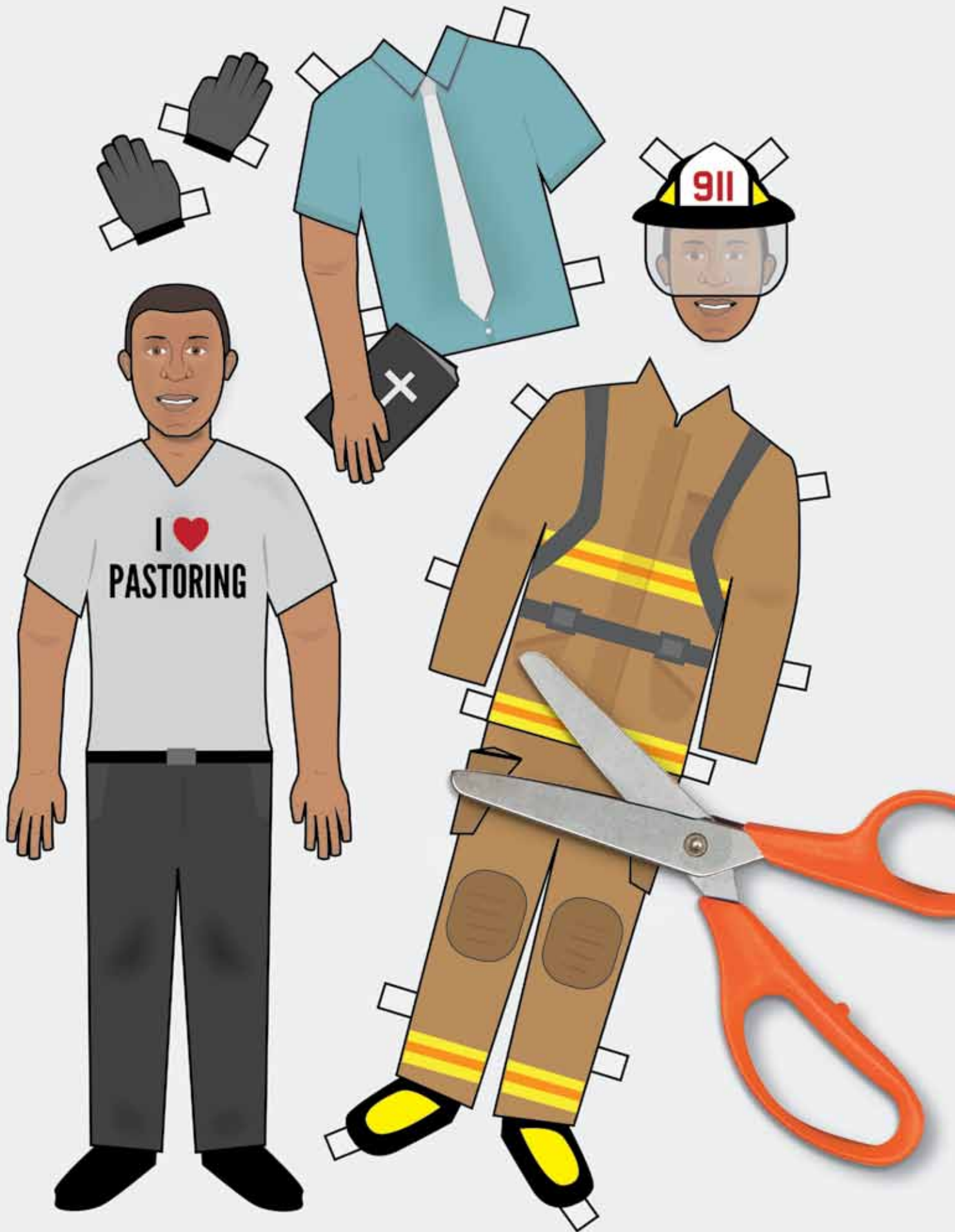
- O dragoste sinceră față de toți oamenii
- Bunul simț
- Răbdare (cu soțul și copiii ei, cu membrii bisericii, cu prietenii și cu ea înșăși)
- Cumpătată și chibzuită cu banii
- Nu poartă nimănui pică și „nu caută cearta cu lumânarea”
- Vede întotdeauna în alții calitățile și nu defectele lor
- O atitudine pozitivă

Acestea sunt calități care ar trebui să se găsească la orice creștin, în special la cei aflați în poziții de conducere spirituală. Filipeni 4:13 spune: „Pot totul în Hristos, care mă întărește.”

„Doamne, umple-mă cu prezența Ta pentru ca din duhul meu să se reverse atributele lui Isus Hristos care trăiește în mine. Prin viața mea de zi cu zi alții Îl vor vedea pe Hristos și vor dori să-L afle ca Mântuitorul lor personal. Oricare ar fi sarcina pe care mi-ai încredințat-o, mă supun cu bucurie și smerenie stăpânirii Tale în viața mea.”

Marcia Lednický se adresează deseori femeilor la retreat-uri, conferințe și seminarii. Ea este înzestrată cu abilitatea unică de a raporta provocările vieții zilnice la adevărul biblic. Lucrarea ei de conferențiară este întărită de talentul său vocal extraordinar prin care ea face cunoscută dragostea lui Hristos.

Facerea de corturi în secolul 21:

Cum să transformi provocările dublei vocații în oportunități

de **Tim Leathers**

„Nu ceea ce face un om, ci cum face determină dacă munca lui este ceva sacru sau secular.” Aceste cuvinte ale lui A.W. Tozer sunt relevante când privim la slujirea bivocațională din secolul 21.

Bivocational — cu sensul de „a avea mai mult de o slujbă” — sună ca un volum mare de muncă, mai ales când cineva lucrează o slujbă clericală și are și una laică. În vocațiile noastre, noi căutăm sens și împlinire. Tânjim să vedem creștere, realizări și succes. Dar în slujire, cum măsurăm succesul — comparându-ne cu biserica din apropiere sau cu cea din partea opusă a orașului? Este pastorul bivocațional mai puțin eficient pentru împărăția lui Dumnezeu?

Scriptura oferă un exemplu de slujitor bivocațional eficient. Dumnezeu l-a chemat pe apostolul Pavel la slujire, dar Pavel avea și calificarea de a face corturi. În felul acesta, el se susținea singur și își păstra și libertatea de slujire. Pentru că nu depindea financiar de oamenii cărora le propovăduia, el avea mai multă libertate să predice așa cum îl călăuzea Dumnezeu (1 Corinteni 9:12–23). După cum se poate vedea din lectura scrierilor lui Pavel, această a doua activitate i-a dat și subiecte interesante de predică.

În trecut, când mă întâlneam cu alți pastori la seminarii sau la conferințe regionale, menționam că eu sunt bivocațional. De obicei ei răspundeau cam așa, „Când va reuși biserica ta să te pună din nou în slujirea full-time?”

Ce le răspundeam eu? Adesea ziceam, „Eu nu sunt de compătimit, pentru că eu am șansa de a sluji zilnic celor răniți, în afara bisericii.”

Eu cred că a fi bivocațional *este* slujire full-time. Cred că Dumnezeu cheamă o nouă generație de slujitori care pot să ia și responsabilitatea suplimentară a slujirii bivocaționale și s-o transforme în șansa de a fi sare și lumină pentru o lume rătăcită și care moare.

POVESTEA MEA

Am crescut ca fiul lui Charles Leathers, un pastor de succes al denominației Assemblies of God, în regiunea de sud a statului Missouri. În timp ce studiam la Evangel University,

Dumnezeu cheamă o nouă generație de slujitori care pot accepta răspunderea suplimentară a unei lucrări bivocaționale pe care să o transforme în șansa de a fi sare și lumină pentru o lume pierdută.

Între 1982–1986, eu am servit ca pastor de tineret în biserica păstorită de tatăl meu. Pentru prima oară am prins gustul slujirii bivocaționale atunci când eram student la zi și slujeam în weekend la biserica tatălui meu care se găsea la distanță de două ore și jumătate de școală. A trebuit să găsesc echilibrul între viața de student și slujirea mea.

M-am căsătorit cu iubirea mea din colegiu în 1989 și în anii următori am lucrat full-time ca pastori de tineret în biserici din Missouri și Illinois. După mulți ani de slujire full-time în lucrarea cu tinerii, o biserică mică, frământată, din Wilton, Iowa, ne-a chemat să slujim ca pastori seniori. După ce urmam deja de un an chemarea lui Dumnezeu pentru această adunare de cca 50 de oameni, eu am simțit că El ne cere să susținem misiunea. Douăzeci și cinci de oameni au aderat la viziunea aceasta și au rămas în biserică. Noi știam că Dumnezeu ne-a chemat la această biserică; dar datorită numărului atât de mic de membri, aveam greutate financiară. Atunci eu am decis să-mi caut un al doilea job.

După ce am lucrat în comerț și în construcții o vreme scurtă, șeful poliției mi-a oferit o slujbă ca ofițer de poliție într-o localitate cu 3000 de oameni — o șansă care îmi

aducea posibilitatea de susținere a familiei mele, de a plăti facturile și de a beneficia de alte drepturi cum ar fi asigurările de sănătate. Această poziție îmi aducea mai mult decât bani; era o cale de a sluji comunității și de a ajunge la oameni care suferă. Așa că, la 40 de ani, am mers la academia de poliție. Un an mai târziu, Dumnezeu mi-a deschis o ușă ca să servesc ca și șef al poliției din Wilton.

Jurnaliștii au scris articole despre mine în care mă prezentau ca pe o ciudățenie. Erau titluri care sunau cam așa, „Cu Biblia într-o mână și cu pistolul în cealaltă”. Totuși, această poziție unică mi-a dat șansa de a sluji oamenilor care erau răniți, pierduți și fără speranță. În timp ce mulți oameni

O slujbă laică oferă posibilitatea de a atinge viețile oamenilor așa cum a făcut Isus — la marginea drumului, lângă fântână, într-o casă, sau în celula unei închisori.

cred că aceste două slujbe sunt un amestec straniu, eu cred că ele se completează. Necesitatea mea bivocațională este o platformă care mă ajută să împlinesc Marea chemare de a fi sare și lumină în comunitatea mea.

ÎNFLOREȘTE UNDE AI FOST PLANTAT

Conform statisticilor oficiale, 84 la sută dintre bisericile Assemblies of God (AG) din Statele Unite au sub 200 de oameni la serviciul de duminică dimineața; 65 la sută au sub 100 de oameni; și 36 de procente au sub 50. Cei mai mulți pastori principali slujesc într-una din aceste biserici mici. Când ne gândim la aceste statistici, majoritatea pastorilor AG sunt în biserici mai mici, ceea ce face ca foarte probabil ei să o ducă greu. Mulți pastori caută căi de a crește adunarea, în vreme ce lipsa banilor și presiunea de a plăti facturile îi trimit să caute „pășuni mai verzi”. În tot acest timp, Dumnezeu poate că le da posibilitatea de a face corturi; poate că El le oferă ocazii noi și eficiente de a sluji oamenilor din afara zidurilor bisericii. Multe posibilități de muncă pot fi platforme de pe care să predici vestea cea bună. O slujbă laică oferă posibilitatea de a atinge viețile oamenilor așa cum a făcut Isus — la marginea drumului, lângă fântână, într-o casă, sau în celula unei închisori. Cea mai mare parte din lucrarea lui Isus a fost să-i întâlnească și să-i influențeze pe oameni acolo unde se găseau ei. Eu văd slujirea bivocațională în acest fel; am o dublă șansă de a trăi ceea ce predic.

Dumnezeu folosește ocaziile din săptămâna mea de lucru ca ofițer în aplicarea legii ca să-mi crească adunarea de duminică dimineața. Într-o seară eu am petrecut mult timp cu un tânăr pe care îl cunoșteam personal. Când am intrat în casa lui, el ședea pe canapea cu un revolver la tâmplă. Mi-a spus că soția și copiii l-au părăsit, iar el dorea să „se

ducă”. După ore de negocieri, mi-a dat pistolul. Ne-am rugat împreună, iar duminică viitoare dimineața a venit la biserică.

Evident, nu fiecare are posibilitatea de a lucra în aplicarea legii și a păstori în același timp. Alte vocații pot însă să servească drept completare a slujirii și misiune în viață. În a doua vocație sunt unele elemente după care să te uiți, ca de pildă flexibilitate, aliniere cu chemarea ta și ocazii de a ajunge la cei pierduți. Domenii ca primul ajutor, învățământul, comerțul sau șoferia, toate sunt variante foarte bune. Important e să fii gata să înflorești acolo unde te-a plantat Dumnezeu.

MAI MULT DECÂT PLATA FACTURILOR

Dacă tu privești lucrarea bivocațională doar ca un mod de a-ți plăti facturile, nu vei ști când pierzi posibilitățile oferite de Duhul Sfânt pentru lucrare. Slujirea bivocațională oferă multe ocazii de a intra în contact cu o lume care suferă. Când slujeam full-time și stăteam la biroul meu, tânjeam după ocazii rânduite de Dumnezeu. Dar pe ușa mea nu intrau mulți oameni. Să nu mă înțelegeți greșit — uneori cineva de pe stradă intra în birou și îmi oferea ocazia să-i slujesc. Dar pentru că sunt bivocațional, aproape în fiecare zi am ocazia să influențez viața cuiva înspre Domnul.

Chiar săptămâna trecută am fost chemat la un accident de mașină. Am fost primul ofițer care a ajuns la locul accidentului. Victima era o fată de 16 ani; fusese aruncată din mașină și murise pe loc. În câteva clipe am recunoscut-o — era Justice — o tânără din biserica mea. Justice îl iubea pe Isus, așa că eu am știut că ea este în prezența Mântuitorului.

Procurorul și șeriful regional mi-au dat mie sarcina de a anunța familia. Mama fetei era și ea din biserica mea. Când am ajuns la locul de muncă al mamei, i-am spus că Justice a murit într-un accident de mașină. După șocul inițial al veștii — țipete și lacrimi — am mers împreună la ea acasă ca să spunem celorlalți copii. La capătul unei zile lungi alături de familie și după multe lacrimi, am stat cu familia și cu directorul casei funerare ca să facem ultimele aranjamente. Mama m-a prins de mână și mi-a zis, „Pastore, nu aș fi dorit să-mi aducă această veste altcineva din lumea asta în afară de tine.”

Deși a fost greu să-mi fac slujba în acea zi, fiind șeful poliției am avut ocazia să slujesc unei familii încercate într-un fel aparte, cum n-aș fi putut să o fac dacă eram doar pastorul ei.

Eu spun adesea: „Lumea a obosit să audă cât de mult o iubește Isus; oamenii au nevoie să vadă cât de mult îi iubește El.” Am avut privilegiul să conduc mai mulți oameni la Cristos în biroul meu de șef al poliției decât am avut vreodată în biroul meu de pastor. Dumnezeu deschide uși de slujire care nu ar putea să fie deschise stând în biroul pastoral.

Când spunem rugăciunea lui Iabeț din 1 Cronici 4:10, „Binecuvântează-mă cu adevărat... lărgește-mi teritoriul”, noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu folosește a doua vocație exact pentru așa ceva. E mai mult decât o a doua slujbă ca să-ți plătești facturile; ea crește sfera noastră de influență și ne dă acces la teren fertil în afara bisericii. Ne lărgește teritoriul într-o lume întunecată care n-ar veni niciodată la noi, în clădirea bisericii.

Provocări în slujirea bivocațională

Deși există multe avantaje în slujirea bivocațională, există și obstacole.

ECHILIBRU: Trebuie să fii în stare să echilibrezi balanța între viața ta spirituală, sănătate, familie, slujire, serviciul laic și viața socială. Dacă vreuna dintre aceste zone suferă, poate că ai nevoie să reevaluezi situația.

ÎNȚELEGERE: Ai nevoie de o adunare înțelegătoare. Dacă ești bivocațional, biserica va trebui să desemneze un membru din comitet sau din staff sau un slujitor laic sau un membru din biserică pentru a face unele lucruri în adunare care ar fi fost de așteptat să le faci tu. Ține minte că slujirea este rareori o profesie part-time. Este mai degrabă o lucrare full-time, alături de o slujbă laică. Slujirea este exigentă și nu privește la ceas. Angajatorul tău laic s-ar putea să nu aibă înțelegere pentru slujirea ta, și s-ar putea să fii nevoit să-ți iei zile din concediu pentru situații ca înmormântări, urgențe, evenimente speciale și conferințe pastorale. Asigură-te că familia ta înțelege aceasta.

PRIORITĂȚI: Vor fi probabil lucruri din slujire pe care nu vei avea timp să le faci, deși ai vrea să le vezi făcute. Vei avea nevoie să alegi prioritățile dintr-o listă de lucruri care trebuie făcute. Dumnezeu îți poate da înțelepciune ca să alegi ce să faci, ce să pui pe lista de așteptare și ce să scoți din calcul.

EPUIZAREA: Trebuie să depinzi de puterea și călăuzirea Duhului Sfânt ca să nu ajungi obosit și epuizat. „Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Galateni 6:9)

TIM LEATHERS, Wilton, Iowa

Un beneficiu în plus al slujirii bivocaționale este conștientizarea mea cu privire la inimile celor ce participă la biserică. Eu le pot sluji în moduri mai personale și semnificative prin predici, consiliere și relații.

MAI MULT DECÂT O TREAPTĂ

Eu priveam slujirea bivocațională ca pe o treaptă către o ocazie mai mare de slujire. Obişnuiam să visez la vremea când nu va mai trebui să lucrez două slujbe. Dacă aş fi continuat să gândesc așa, aş fi pierdut șansa de a face lucruri mari pentru Împărăție.

Am început acest articol informându-vă că eu am o slujbă bivocațională, dar povestea nu se termină aici. Din punct de vedere financiar, eu nu mai am nevoie să lucrez bivocațional. Biserica mea a crescut la un număr la care poate să aibă grijă foarte bine de nevoile familiei mele. Totuși, am ales să Îl las pe Dumnezeu să mă folosească în localitatea noastră ca șef de poliție. Biserica mea poate folosi acei bani în plus pentru alte slujiri – misiune externă sau în comunitate. Într-zi, Dumnezeu poate mă va chema într-o direcție nouă, dar pentru acum eu sunt mulțumit cu locul unde mă găsesc și cu ce mi-a dat El de făcut. El îmi dă putere să fac ambele slujbe; El aduce alți oameni în slujbă alături de mine la biserică pentru a face ceea ce este de făcut.

Biserica mea mă susține în statutul meu dublu. Când Dumnezeu te cheamă, El are grijă de toate detaliile. Noi nu trebuie să minimalizăm importanța lucrării pe care ne-a dat-o Dumnezeu de făcut la vremea aceasta. E vorba de viețile oamenilor. Ei trebuie să audă Evanghelia și să-L vadă pe Isus într-un mod real.

„La fel s-a întâmplat cu Isus. El a fost răstignit dincolo de porțile cetății – acolo El și-a vărsat sângele ca jertfă ce a fost apoi adusă pe altarul lui Dumnezeu spre curățirea poporului Său. Să mergem deci afară, unde este Isus, unde este acțiunea – nu încercând să fim niște spectatori ci luând parte la suferința lui Isus. Lumea aceasta nu este casa noastră. Noi avem ochii ațintiți la Cetatea care va veni. Să ne luăm deci locul lângă Isus, unde nu mai aducem sânge de animale ca jertfă ci aducem jertfa buzelor noastre care mărturisesc Numele Lui”. (Evrei 13:12–15, *traducere parafrazată*).

Tim Leathers, pastor coordonator,
Heartland Fellowship Church, Wilton,
Iowa

FĂURITORUL DE CERCURI

» MARK BATTERSON

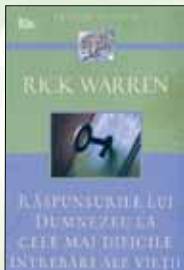

Folosind legenda adevărată a lui Honi, făuritorul de cercuri, care a înconjurat în rugăciune seceta cruntă ce a lovit Israelul în primul secol î.H. până când a venit ploaia, Mark Batterson te va ajuta să începi să-ți identifice visurile și minunile viitoare pe care trebuie să le înconjori în rugăciune pentru a primi răspunsul de la Dumnezeu.

246 p. • 14 x 20,5 cm • 25,07 lei

RĂSPUNSURILE LUI DUMNEZEU LA CELE MAI DIFICILE ÎNTREBĂRI ALE VIEȚII

» RICK WARREN

Răspunsuri din Biblie care-ți pot schimba concepția despre viață – și chiar viața. Rick Warren scrie: „În fiecare dintre aceste douăsprezece studii veți descoperi modalități simple de aplicare a adevărului lui Dumnezeu în viața personală și familială, în alte relații și în slujba dumnezeoasă. Veți fi câștigați în urma parcurgerii acestei cărți dacă-i veți urma îndeaproape sfaturile!”

221 p. • 13 x 18,5 cm • 25,07 lei

O VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN DUHUL

» GEORGE O. WOOD

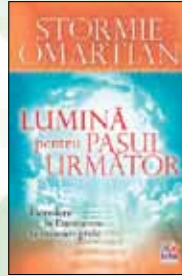

O viață trăită în Duhul oferă o compilație completă de perspective cu privire la persoana și lucrarea Duhului Sfânt, din partea liderului denotațiunii noastre. Este unică abilitatea lui Dr. Wood de a formula teologia pentecostală adevărată în moduri creative și revigorante.

162 p. • 13,5 x 20,5 cm • 21,80 lei

LUMINĂ PENTRU PASUL URMĂTOR

» STORMIE OMARTIAN

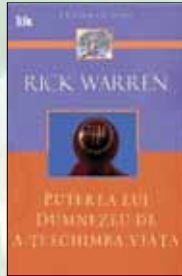

Te-ai întrebat vreodată cum poți să ajungi acolo unde trebuie să ajungi în viață și să înaintezi către scopul pe care îl are Dumnezeu pentru tine? În acele momente când drumul pare nesigur, învață să te prinzi de mâna lui Dumnezeu și lasă-L pe El să te conducă înspre locuri în care n-ai putea ajunge niciodată fără El.

171 p. • 14 x 20,5 cm • 25,07 lei

PUTEREA LUI DUMNEZEU DE A-ȚI SCHIMBA VIAȚA

» RICK WARREN

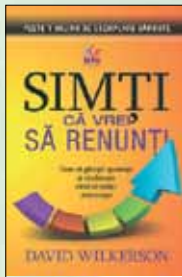

Folosind adevăruri biblice simple dar puternice, această carte îți oferă îndrumări practice cu privire la tipuri concrete de schimbări și te conectează la sursa de putere pentru a reuși să faci schimbările pe care ți le dorești atât de mult.

282 p. • 13 x 18,5 cm • 25,07 lei

SIMȚI CĂ VREI SĂ RENUNȚI?

» DAVID WILKERSON

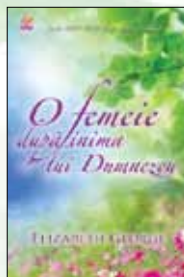

În această carte autorul examinează problema universală a descurajării și îți oferă o speranță reală pentru zilele, săptămânile, lunile și anii care îți stau în față. Îți arată cum: să învingi ispita, să renunți la sentimentul de vinovăție, să ai încredere în Dumnezeu că te va, scoate din furtună, să învingi păcatul, să aștepti răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune, și multe altele.

151 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

O FEMEIE DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

» ELIZABETH GEORGE

Adevărata pace și bucurie vin atunci când femeile îl urmează pe Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții lor – și devin femei după inima Lui. Cu grație și căldură, sunt prezentate învățături biblice practice cu privire la modul în care poți urmări prioritățile lui Dumnezeu privitoare la: umblarea cu Domnul, slujirea creștină, casa ta, soțul tău, copiii tăi.

439p • 13,5 x 20,5 cm • 32,70 lei

HARUL TRAGEDIEI

» JAN WINEBRENNER

CATASTROFA poate să lovească pe oricine, oricând. Viața nimănui nu e imună. Jan Winebrenner înțelege acest lucru. Pornind din Scripturi, ea arată cum să folosești promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu și să experimentezi:

- PACE în durere
- SPERANȚĂ în deznădejde
- PROTECȚIE în luptele tale

226 p. • 14 x 20,5 cm • 25,00 lei

CUM SĂ SLĂBEȘTI SĂNĂTOS

» DR: GARY SMALLEY

În această carte scrisă de Gary Smalley ne împărtășește cum s-a luptat el însuși cu pierderea în greutate și lucrurile pe care le-a învățat despre: modul în care emoțiile ne afectează greutatea, modul în care relațiile ne afectează emoțiile și modul în care greutatea noastră ne afectează emoțiile și relațiile.

268 p. • 14 x 20,5 cm • 26,16 lei

PROMISIUNI ZILNICE PENTRU LIDERI

» JOHN C. MAXWELL

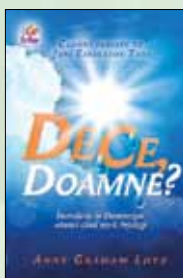
Liderii sunt meniți să-i ajute pe alții să devină oameni pe care Dumnezeu i-a creat să fie. Oricine poate urma un drum, dar numai un lider poate fi un deschizător de drumuri.

Acest devoțional este menit să te apropie de Dumnezeu, să-ți ofere meditații zilnice despre conducere, să te ajute să crești spiritual și să rămâi concentrat asupra aspectelor legate de conducere pe măsură ce te confrunți cu provocările zilnice.

396 p. • 11,5 x 17 cm • 38,15 lei

DE CE, DOAMNE?

» ANNE GRAHAM LOTZ

În această carte scrisă din inimă, dedicată tuturor celor care, precum ea, au rugăciuni la care nu au primit răspuns, Anne împărtășește acea înțelepciune care se trage din una dintre cele mai lipsite de speranță întâmplări din Noul Testament – moartea lui Lazăr. Acesta nu este o carte cu răspunsuri superficiale sau de încurajare. De fapt nu este deloc o carte cu răspunsuri. Este o carte despre Răspuns.

149 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

COMENTARIILE BIBLICE ASUPRA CONDUCERII

» JOHN C. MAXWELL

De la Adam și Eva în Grădina Edenului – primii lideri care au învățat din eșec, până la apostolul Ioan în insula Patmos – un lider întemnițat, Cuvântul lui Dumnezeu este plin de oameni de la care putem învăța arta conducerii. De la Genesa la Apocalipsa, oamenii, evenimentele și învățăturile Bibliei reprezintă comoara lui Dumnezeu pentru oricine este chemat să fie o persoană cu influență.

1031 p. • 15 x 21,5 cm • 109,00 lei

PARTENERI ÎN RUGĂCIUNE

» JOHN MAXWELL

Îți lipsește darul lui Dumnezeu și binecuvântarea rugăciunii? Știi vreă persoană care ar putea beneficia de pe urma rugăciunilor tale regulate? În pofida promisiunii lui Dumnezeu referitoare la puterea rugăciunii de a schimba lumea noastră, cei mai mulți dintre noi nu o experimentează niciodată. John Maxwell îți arată cum să-ți întărești viața de rugăciune și cum să culegi roadele care-i așteaptă pe cei ce devin parteneri în rugăciune.

180 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

ÎN AȘTEPTAREA ÎNTOARCERII LUI SUMMER

» KIM VOGEL SAWYER

Complet singură în preeria din Kansas, Summer Steadman are puține opțiuni. Pierzându-și soțul și copiii din cauza bolii, ea nu mai are nicio dorință de a-și continua călătoria spre vest, acolo unde ea și soțul ei plănuiseră să-și croiască un viitor. În schimb, caută de lucru într-o micuță comunitate menonită pentru a putea fi aproape de mormintele familiei ei.

Va putea inima zdrobită a lui Summer să mai iubească din nou?

348 p. • 14 x 20,5 cm • 28,34 lei

VINDECĂ-MI INIMA DOAMNE

» EMILIE BARNES & ANNE C. BUCHANAN

Are inima ta nevoie disperată de vindecare? Tânjești după mângâierea și liniștea pe care le poți găsi doar în prezența mângâietoare a lui Dumnezeu?

Fiecare capitol îți va arăta un nou mod de a găsi ajutorul pe care îl oferă Dumnezeu în orice situație dificilă pe care o aduci înaintea Lui.

167 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

Ceremonia de mulțumire de la Ghilgal

de Terry L. Terrell

Text: Iosua 5:1–15

INTRODUCERE

După ce a trecut Iordanul, poporul lui Israel a așezat laolaltă, ca semn de aducere aminte, douăsprezece pietre luate din albia râului, în locul numit Ghilgal, acolo unde Domnul îi adusese în Țara Promisă. Ei au ridicat un alt mic memorial și în mijlocul Iordanului.

La Ghilgal, poporul a fost chemat să-și amintească ce fuseseră și ce deveniseră ei în relație cu Dumnezeu. Aducerea de mulțumiri era parte din amintirea purtării de grijă a lui Dumnezeu.

MESAJUL

- 1. Ei și-au amintit izbăvirea lor de către Dumnezeu.**
  - a. Din robia egipteană.
  - b. Prin mijlocul Mării Roșii.
- 2. Ei și-au amintit călăuzirea lui Dumnezeu.**
  - a. Prin Moise.
  - b. Prin tablele Legii.
  - c. Printr-un nor în timpul zilei și printr-un stâlp de foc în timpul nopții.
  - d. Acum, prin Iosua.
- 3. Ei și-au amintit legământul lui Dumnezeu, pe care El l-a făcut, mai întâi, cu Avraam (Genesa 17:7-12).**
  - a. Un legământ veșnic (v. 7).
  - b. O stăpânire veșnică (v. 8).
  - c. Semnul legământului (v. 10-12).
- 4. Ei și-au amintit purtarea de grijă a lui Dumnezeu.**
  - a. În pustie—mană, apă, prepelițe.
  - b. Acum, roadele Canaanului (Iosua 5:11,12).
- 5. Ei și-au amintit descoperirea lui Dumnezeu.**
  - a. Pe Muntele Sinai.
  - b. Dumnezeu i S-a descoperit lui Iosua ca și Căpetenia oștirii Domnului (Iosua 5:13-15).

CONCLUZIE

Noi trebuie să-I aducem mulțumiri lui Dumnezeu, așa cum au făcut și israeliții la Ghilgal, și să ne aducem aminte de izbăvirea, călăuzirea și purtarea Lui de grijă, de modul în care El ni S-a descoperit în viețile noastre și de legământul Lui cu noi. Aducerea aminte va stârni în inimile noastre un sentiment de adâncă recunoștință și de închinare înaintea lui Dumnezeu și ne va da un imbold ca să trăim pentru El.